

Arrest

nr. 266 175 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X
5. X
6. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X en X, die allen verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Eerste verzoeker, eerste verzoekster en tweede verzoeker, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 24 oktober 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken de volgende dag om internationale bescherming. Tweede verzoekster, die eveneens verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 maart 2020 België binnen met een paspoort en verzoekt op 11 maart 2020 om internationale bescherming. Derde

verzoeker en derde verzoekster, die eveneens verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 9 maart 2020 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 12 maart 2020 om internationale bescherming. Op 2 september 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van elk van verzoekende partijen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en gewoond te hebben in de Urbanisatie Sierra Morena, in de gemeente Soyapango, gelegen in het departement San Salvador. U leefde hier samen met u uw moeder E. Z. Y. (...), uw zus V. C. D. D. A. (...), uw schoonbroer N. A. A. G. (...), uw dochter A. D. C. (...) (cf. bijlage 26), en de kinderen van uw zus C. (...): C. F. (...) en V. M. (...) (cf. bijlage 26 (...)). U werkte als ambtenaar voor de gemeente.

Begin 2017 stond u op de bus te wachten toen twee leden van MS-13 u tegen een muur duwden en zeiden dat u zich bij de bende moest voegen. Uw initiatie zou doorgaan op de dertiende dag van de maand. Diezelfde avond werd ook van uw schoonbroer N. (...) geëist dat hij de bende zou vervoegen. Een kennis die lid was van de bende genaamd A. (...) hielp jullie echter zodat deze initiatie niet doorging. Op het einde van 2017 stond u met uw schoonbroer N. (...) te wachten bij een voedingszaak toen jullie opnieuw werden aangesproken door bendeleden. Zij probeerden jullie te rekruteren, en zeiden dat jullie slaag zouden krijgen als jullie weer met A. (...) zouden gaan praten. Jullie hebben toen toch weer met A. (...) gepraat, die zei dat jullie zich geen zorgen moesten maken en dat het niet opnieuw zou gebeuren omdat hij het voor het zeggen had. In augustus of september werd vermoord.

Op 9 oktober 2019 kwamen er vier leden van MS-13 (Mara Salvatrucha – 13) naar uw huis. Deze zeiden dat jullie 15 dagen de tijd hadden om jullie huis te verlaten en hen een som van 5000 dollar te betalen. Toen de bendeleden vertrokken werd uw zus C. (...) gecontacteerd, die op dat moment met haar kinderen op een feestje was in de kolonie Atlacat, waar zij voorlopig ook bleef. Uw moeder ging die avond vroeg naar haar bed omdat zij leed onder angst en paniekgevoelens. U en uw schoonbroer gingen op jullie beurt op zoek naar een oplossing voor jullie probleem met de bende.

De ochtend nadien vertrokken u en uw schoonbroer naar jullie werk om er enkele dagen verlof te gaan vragen zodat jullie de tijd hadden om op zoek te gaan naar een oplossing. Toen uw schoonmoeder ontwaakte probeerde deze jullie telefonisch te bereiken, hetgeen haar niet lukte. In paniek ging uw schoonmoeder die morgen een klacht neerleggen bij de politie. Eens jullie terug thuis waren en vernamen wat uw schoonmoeder had gedaan, beslisten jullie het land te ontvluchten omdat jullie bang waren dat de bendeleden van MS-13 jullie zouden vermoorden wanneer zij er achter zouden komen dat zij een klacht had neergelegd. Daarop begonnen jullie de voorbereidingen te treffen om het land te verlaten. Van 15 tot 23 oktober 2019 verbleven jullie bij een kennis van u in Antiguo Cuscatlan, een gemeente in het departement La Libertad.

Op 23 oktober 2019 verliet u samen met uw moeder, uw dochter, en uw schoonbroer El Salvador. Jullie reisden via Panama en Frankrijk naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 oktober 2019. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en de kinderen in uw familie vermoord zullen worden door de bende MS-13. Ook vreest u dat uw dochter zou worden door de bendeleden.

Uw zus V. C. (...) en haar kinderen V. (...) en C. (...) bleven in de kolonie Atlacat wonen tot hun vertrek naar België in maart 2020. Zij reisden samen met uw zus K. V. Z. (...), en haar echtgenoot J. A. (...). Eind oktober 2019 waren er immers bendeleden van MS-13 naar het huis van uw zus K. (...) en haar echtgenoot gekomen. Zij zeiden toen dat ze op de hoogte waren van het feit dat zij familie waren, en dat zij goed wisten wat er van jullie wordt verwacht. U hoorde ondertussen ook van een buurvrouw uit de kolonie Sierra Morena dat jullie huis in deze buurt werd ingenomen door bendeleden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam, een identiteitskaart op uw naam, een rijbewijs op uw naam, een paspoort op naam van uw dochter dd. 10 oktober 2019, een geboorteakte op naam van uw dochter dd. 16 oktober 2019, een

reservatieformulier van een vlucht, een bundel met medische informatie, een bundel boarding passes, een uittreksel van het strafregister op uw naam dd. 10 oktober 2019, een uittreksel van het strafregister op naam van uw schoonbroer dd. 10 oktober 2019, een medisch attest, en een notariële akte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest MS13 omdat jullie de 5000 dollar die zij van jullie eisten niet betaalden. In Uw beweerde trachtte de bende u te rekruteren maar dit lukte niet omdat een ander bendelid tussenkwam. Op 9 oktober 2019 kwam MS13 naar uw huis en eiste dat u uw huis zou verlaten en 5000 dollar zou betalen binnen de vijftien dagen, waarop jullie het land verlieten. Eind oktober 2019 benaderden zij vervolgens uw zus K. (...) en uw schoonbroer J. (...) om alsnog de 5000 dollar te verkrijgen waarop zij op hun beurt uiteindelijk ook het land moesten verlaten. Uw problemen zijn rechtstreeks verbonden aan die van uw moeder, schoonbroer N. (...), uw zus K. (...) en uw schoonbroer J. (...). Al deze problemen zullen samen worden beoordeeld in uw beslissing.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

U verklaart dat een van de redenen waarom de bende jullie uitkoos als slachtoffer was dat zij u en N. (...) reeds eerder trachtten te rekruteren maar dat dit niet gelukt was en dat zij wraak wilden (CGVS, p. 17 en vragenlijst DVZ, vraag 5, CGVS (...), p. 17). Uw verklaringen en die van N. (...) over jullie rekrutering zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie blijkt dat MS13, vanwege de persoonlijke situatie van jongeren en vanwege de reputatie van de bende, nauwelijks actief moet rekruteren en er steeds een vaste stroom van rekruten bestaat. Rekruten doorlopen vervolgens een proces dat jaren kan

aanslepen waarbij zij hun loyaliteit aan de bende moeten tonen. Vervolgens worden zij onderworpen aan een test en worden zij, indien ze slagen, geïnitieerd in een ceremonie die “el brinco” heet, waarbij de rekruten gedurende enige tijd geslagen worden. Uw beschrijving over uw eerste rekruteringspoging vallen moeilijk te rijmen met informatie over deze bende. Begin 2017 werd u aangesproken door bendeleden die zeiden dat u lid moest worden en dat de initiatie reeds op de dertiende van die maand zou plaatsvinden (CGVS, p. 18). Dat zij uit het niets beslisten dat u, een op dat moment dertigjarige man, lid moesten worden van de bende en dat de initiatie – normaal gezien voorafgegaan door een zware en brutale leerperiode van soms jaren – reeds de dertiende van die maand zou volgen is weinig geloofwaardig. Nergens geeft u aan waarom zij u – een dertigjarige man, en dus geenszins zo beïnvloedbaar als een jonge jongen – zo nodig in hun bende wilden, noch waarom dit ogenblikkelijk diende te gebeuren zonder dat u zelfs maar de mogelijkheid had om hen te tonen dat u te vertrouwen was en dat u loyaal zou zijn aan de bende.

Nog opvallender is dat uw schoonbroer diezelfde avond hetzelfde meemaakte. Ook hij werd, blijkens zijn verklaringen over zijn eerste rekruteringsincident, aan de bushalte aangesproken en zonder meer gezegd dat hij de bende moest vervoegen. Ook N. (...) biedt geen verdere informatie over de reden waarom dit plots kon gebeuren (CGVS (...), p. 14). Dat de bende plots twee volwassen mannen aanspreekt en beslist dat zij zo goed als meteen lid zullen worden, zonder dat jullie enige affiniteit of affiliatie hadden met MS13 is niet geloofwaardig, temeer daar jullie zelf geen bijkomende informatie bieden die enige duiding kan geven over deze uiterst vreemde rekruteringsincidenten.

Dat uit informatie zou blijken dat de bende in hoogst uitzonderlijke gevallen wel zelf het initiatief neemt tot rekrutering en het slachtoffer tracht te lokken met beloftes van onder meer gemakkelijke toegang tot alcohol en drugs doet bovenstaande vaststellingen geenszins teniet. De vermelding van mogelijke gevallen waarin de bende een rekruteringsperiode zou versnellen doet dit evenmin. Er kan van jullie verwacht dat jullie omstandige verklaringen afleggen over deze rekruteringspogingen, die de oorzaak van jullie problemen en bijgevolg jullie vlucht uit El Salvador zijn, en dat jullie alle nodige informatie en details aangeven. Met jullie vage verklaringen slagen jullie er geenszins in om deze rekrutering aannemelijk te maken.

Ook over de reden waarom de bende uiteindelijk nooit actie heeft ondernomen om jullie daadwerkelijk tot de bende toe te laten treden zijn jullie verklaringen vaag. U zegt hier kort over dat een zekere A. (...) – u bent niet zeker van zijn achternaam maar denkt dat het R. (...) is (CGVS, p. 19 en vragenlijst CGVS, vraag 5) – jullie verdedigde. Jullie hielpen hem dan af en toe door sigaretten of eten te geven. U voegt toe dat hij ook bendelid was (CGVS, p. 19). Ook N. (...) geeft hier geen bijkomende informatie over en verklaart kortweg dat A. (...), die hij kende van vroeger, jullie rekrutering voorkwam (CGVS (...), p. 14). Ook uw moeder kan hier louter op zeggen dat een vriend van jullie geholpen heeft en de bende zei jullie met rust te laten (CGVS (...), p. 19). Uw zus K. (...) verklaart louter dat u iemand kende – het was geen vriend volgens haar – die jarenlang alles tegenhield wat ze u zouden kunnen aandoen (CGVS (...), p. 16). Dit zijn allemaal wel zeer vage verklaringen over hoe u en N. (...) al die jaren buiten schot bleven van de bende. Zo weet u niet eens zeker wat de achternaam is van de persoon die garant stond voor jullie bij de bende en die ook nog eens de macht had binnen de bende om jullie rekrutering tegen te houden. Uw zus K. (...) kent zelfs niet eens de voornaam van jullie beschermengel bij de bende (CGVS (...), p. 16). Gevraagd wat de positie van A. (...) binnen MS13 is antwoordt u op uiterst vage wijze: “Dus in het begin was hij gewoon bij degenen die op straat aanwezig zijn en daar rondhangen. Maar de tweede keer dat we hem hebben aangesproken zei hij dat we geen zorgen moesten maken en dat het niet opnieuw zou gebeuren omdat hij het voor het zeggen had” (CGVS, p. 18). N. (...) kan hier weinig meer over zeggen: “Ik weet niet precies wat zijn functie was maar na ons laatste gesprek waarbij hij zei dat hij degene was die de leider [was] konden we afleiden dat hij een hogere rang had dan degenen die ons wilden rekruteren” (CGVS (...), p. 18). Bovendien kan jullie uitleg over zijn positie niet verklaren hoe hij jullie rekrutering na het eerste incident wist te voorkomen, gezien hij toen volgens u “gewoon bij degenen [was] die op straat aanwezig zijn”. Wanneer uw moeder gevraagd wordt wat ze allemaal weet over A. (...) kan ze louter meegeven dat hij op het einde van de pasage woont (CGVS (...), p. 19). Dit zijn allemaal zeer vage en oppervlakkige verklaringen over de persoon die uw rekrutering jarenlang wist tegen te houden.

Het is ook opmerkelijk dat u verklaart dat u enkele bendeleden van het incident van 9 oktober 2019 herkende van uw eerdere rekruteringsproblemen. Echter, u kan opnieuw niet overtuigen. Gevraagd welke van de vier – Payaso, Crazy, Pelon of Tatoada – zegt u: “Volgens mij de Pajaso” (CGVS, p. 17). Gevraagd of alleen hij het was zegt u: “op die moment herinner ik me niet meteen de ander maar ik weet dat het er twee waren” (CGVS, p. 17). Dat u niet met zekerheid kan zeggen welke bendeleden van

die avond u eerder onder dwang had trachten te rekruteren komt maar weinig doorleefd over en doet ernstig twijfelen aan deze rekrutering.

Voorts valt het op dat N. (...) niets vermeldt over jullie rekruteringsproblemen met MS13 tijdens zijn interview op de DVZ (vragenlijst CGVS, vraag 5). Ook uw moeder en zus K. (...) zeggen niets over deze problemen tijdens hun interview op de DVZ (vragenlijst CGVS (...), vraag 5 en vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Dit is des te opmerkelijker daar uw zus K. (...) wel een vrees voor rekrutering aanhaalt voor haar kinderen (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Zij kan op het persoonlijke onderhoud bovendien niet eens bij benadering zeggen wanneer dit zou zijn gebeurd en komt niet verder dan "heel lang geleden". Ze verklaart haar onwetendheid hierover met de, al even vage, stelling dat u het haar pas lange tijd nadien vertelde (CGVS (...), p. 16). Dit verklaart geenszins waarom ze niet bij benadering zou kunnen stellen dat deze rekrutering slecht twee jaar voor de andere problemen gebeurde, wanneer u reeds dertig jaar was. Uw moeder verklaart op het persoonlijke onderhoud dat zij niet op de hoogte was van de rekrutering tot ze in België was (CGVS (...), p. 19). Deze vaststellingen doen verder twijfelen aan deze rekrutering, waarvan jullie zeggen dat ze mogelijks aan de basis liggen van jullie problemen.

Aan de hand van dergelijke vage verklaringen kan u niet aantonen dat MS13 jullie daadwerkelijk onder dwang wilde inlijven.

Aan het incident van 9 oktober en de daaropvolgende problemen kan in eerste instantie reeds getwijfeld worden gezien u uw rekruteringsproblemen niet wist aan te tonen en deze volgens u en N. (...) aan de basis zouden hebben gelegen van jullie visering door MS13. Bovendien ondermijnt dit ook jullie algemene geloofwaardigheid.

Echter zijn ook jullie verklaringen over dit incident en de daaropvolgende problemen weinig overtuigend. Uit jullie verklaringen blijkt dat op 9 oktober maar een van de vier bendeleden een wapen had. Echter, u zegt dat het Payaso was (CGVS, p. 16) terwijl N. (...) zegt dat het Pelon was (CGVS (...), p. 16). U, uw moeder en N. (...) verklaren voorts dat er vier bendeleden waren en benoemen deze ook (CGVS, p. 5, 16 en 18, CGVS (...), p. 5, en CGVS (...), p. 5). Uw zus K. (...) verklaart echter telkens, hoewel ze zegt dat ze de informatie over dit incident van jullie heeft, dat er slechts drie bendeleden waren die avond (CGVS (...), p. 10 en 16, vragenlijst CGVS (...), vraag 5). U verklaart verder dat Payaso degene was die het woord voerde (CGVS, p. 14). In de klacht die uw moeder indiende staat dan weer dat dit Crazy zou zijn geweest.

Wat betreft de klacht bij de politie kunnen er ook enkele vragen gesteld worden. Zo verklaart uw moeder dat klacht indienen gelijk staat aan een doodsvonnis (CGVS (...), p. 9). Gevraagd waarom zij dan een klacht indiende zegt ze dat ze in een slechte gezondheid verkeerde en dat ze in paniek was en dit het enige was dat in haar opkwam (CGVS (...), p. 9). Gevraagd waarom zij die ochtend zo in paniek was dat ze een klacht indiende, iets waarvan ze wist dat het een doodsvonnis was, zegt ze dat er niemand thuis was wanneer ze opstond. Ze belde u en N. (...) een keer of drie maar kreeg telkens geen antwoord en ze was ongerust (CGVS (...), p. 9). U verklaart aansluitend hierbij dat ze het ergste vreesde wanneer ze jullie niet meteen kon bereiken (CGVS, p. 12). Deze uitleg is opmerkelijk, gezien uit de klacht blijkt dat zij al om 9 uur 's morgens in het politiekantoor was. Dat ze jullie 's morgens telefonisch niet meteen kon bereiken, terwijl jullie gewoon naar het werk waren, en dan meteen besliste om naar de politie te gaan, wetende dat dit een doodsvonnis betekent, is vreemd, zeker gezien de bende 5000 dollar wilde ontvangen van jullie en zij jullie dan ook bezwaarlijk zouden willen vermoorden voor dit gebeurde. Bovendien staat in de klacht niets vermeld over de reden waarom ze plots klacht indiende, namelijk het feit dat uw moeder jullie niet kon bereiken die ochtend en het ergste vreesde. Er wordt enkel verwezen naar de gebeurtenis van de avond ervoor.

Wat betreft de originele klacht dient nog opgemerkt te worden dat dit een – eerder slechte – kopie betreft waarop met balpen geschreven is. Het is ook opvallend dat dit afgestempeld werd met een stempel van de politiedelegatie van Cuscatlan, een provincie die pas enige kilometers buiten het stedelijk gebied van San Salvador en Soyapango begint.

Uit het paspoort van uw moeder blijkt verder dat zij dit op 10 oktober heeft verkregen, met andere woorden dezelfde dag dat zij in paniek naar het politiekantoor is gegaan. Echter, gevraagd wanneer ze haar paspoort heeft afgehaald – aanvraag en afhalen duurt een klein uur doorgaans – verklaart ze dit niet meer te weten. Gevraagd wanneer ongeveer zegt ze opnieuw dit niet te weten. Gevraagd of jullie op dat moment reeds gevlucht waren van jullie wijk zegt ze opnieuw dit niet te weten. Dat haar paspoort afgegeven is op 10 oktober – de dag na het incident en de dag dat ze in paniek ook aangifte is gaan

doen bij de politie – maar uw moeder niet eens bij benadering weet wanneer ze haar paspoort heeft verkregen maakt haar verklaringen wel zeer ondoorleefd, wat dan ook ernstig doet twijfelen aan jullie vluchtrelaas.

Ook wat betreft het paspoort van N. (...) zijn zijn verklaringen weinig doorleefd. Zo blijkt immers dat ook zijn paspoort werd afgegeven op 10 oktober, de dag dat uw moeder een klacht indiende bij de politie en jullie vervolgens besloten dat jullie het land moesten verlaten (CGVS, p. 14). Wanneer hem gevraagd wordt wanneer hij zijn paspoort heeft verkregen antwoordt hij weinig informatief de precieze dag niet te weten (CGVS (...), p. 9). Dit is opvallend. Zowel N. (...) als zijn dochter, uw dochter en uw moeder hebben allen meteen jullie paspoort aangevraagd nadat uw moeder klacht heeft ingediend. Dat hij louter antwoordt de precieze dag niet te weten komt maar weinig doorleefd over. Tijdens zijn vrije relaas geeft N. (...) voorts een wel zeer uitgebreide uitleg over wat jullie allemaal hebben besproken nadat jullie hoorden van jullie moeder dat zij klacht had ingediend en over jullie zoektocht naar een bestemming en de nodige procedures en documenten die hiervoor nodig zijn. Jullie beslisten dan om zo snel mogelijk een paspoort aan te vragen. Vervolgens gaat het over de lening die u de volgende dagen regelde (CGVS (...), p. 13). Dat hij nergens aanhaalt dat jullie met zijn allen jullie paspoort zijn gaan halen – maar het louter heeft over de beslissing om dit zo snel mogelijk te regelen – bevestigt de opmerkingen aangaande de beperkte doorleefdheid van zijn verklaringen.

Voorts is het beeld dat jullie schetsen over de werkwijze van MS13 zeer vreemd. Zo negeerden jullie allen de eis van de bende om 5000 dollar te betalen binnen de vijftien dagen. Meer zelfs, enkele dagen na het incident van 9 oktober vertrokken jullie allen uit het huis (CGVS, p. 3, CGVS (...), p. 4 en CGVS (...), p. 4), iets dat de bendeleden die in die straten rondhingen wel door moeten hebben gehad. De verklaringen van uw zus K. (...) over het incident van eind oktober, waarbij de bende jullie op het spoor is gekomen, zijn vervolgens wel zeer kort en vaag. Over de reactie van de bendeleden zegt ze in haar vrije relaas louter dat ze tegen u moest zeggen dat u wist wat ze hadden gevraagd en dat u moest doen wat ze wilden omdat u anders zou weten wat hen zou overkomen (CGVS (...), p. 10). Ook uw schoonbroer J. (...), de man van K. (...), vertelt uiterst beknopt over dit wedervaren. Zo vertelt hij dat er drie bendeleden naar jullie thuis kwamen en naar u vroegen, waarop zij zeiden dat ze u niet kenden. Hierop zei de bende dat ze reeds wisten dat jullie familie waren en dat jullie een boodschap moesten overbrengen, namelijk dat u wist wat u moest doen, want anders wist iedereen goed wat de gevolgen zouden zijn (CGVS (...), p. 13). Dat er niets meer gezegd en gebeurd zou zijn, nadat jullie hun eis reeds hadden genegeerd en nadat uw zus en schoonbroer bovendien ook nog eens tegen hen gelogen hadden dat ze u niet kenden – en nadat het duidelijk was dat niemand van uw familie van plan was om hen die 5000 dollar te betalen –, is weinig aannemelijk.

Wanneer K. (...) later nogmaals gevraagd wordt om hierover te vertellen geeft zij weinig samenhangende verklaringen. Eerst antwoordt zij op de vraag of ze bedreigd werd die avond: “ze zeiden dat als mijn broer niet zou doen wat hij moest doen dat hij zou weten wat hem te wachten stond maar ze hadden het niet over hem maar over ons”. Gevraagd waarom ze dit dacht antwoordt ze dan weer: “omdat ze zeiden dat dan weten jullie wat jullie zal overkomen” (CGVS (...), p. 17). Dat ze eerst verklaart dat ze u bedreigden en vervolgens uw verklaringen verandert en zegt dat ze haar bedreigden komt maar weinig doorleefd over. Hierop gewezen kan ze louter verklaren dat de bende u bedreigde wanneer ze bij u thuis waren en haar bedreigde wanneer ze bij haar thuis waren (CGVS (...), p. 17). Ook J. (...) verklaarde op de DVZ dat de bende louter zei dat u werd bedreigd indien u niet zou betalen en niet dat zij zelf werden bedreigd, wat natuurlijk weinig steek houdt gezien de bende u juist niet kon vinden en daarom uitkwamen bij uw zus en schoonbroer (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). J. (...) wordt eveneens nog eens gevraagd om meer te vertellen over dit incident maar meer informatie dan dat ze om zeven uur 's avonds kwamen en tatoeages hadden kan hij niet meer geven (CGVS (...), p. 13). Dat de bende uw zus en schoonbroer niets meer te zeggen had dan dat zij nog eens aan u moesten vragen om het geld te betalen – hoewel duidelijk moet geweest zijn voor hen dat jullie geenszins wilden gehoorzamen – en zelfs niet concreet te kennen gaf hoe en wanneer het geld betaald diende te worden is weinig aannemelijk.

Het is ook vreemd dat uw zus K. (...) en schoonbroer J. (...) nog drie dagen thuis zijn blijven wonen, hoewel zij geenszins wisten hoeveel tijd ze hadden om het geld te betalen maar wel konden vermoeden wat de gevolgen zouden zijn indien ze niet op tijd met het geld over de boeg zouden komen (CGVS (...), p. 18). Nog opmerkelijker is echter dat de bende hen in die dagen ook volkomen met rust liet (CGVS (...), p. 17). Wat de bende hoopte te bereiken met deze eenmalige herinnering van betaling is dan ook volkomen onduidelijk.

Uw zus K. (...) verklaart verder dat het in El Salvador een kwestie van tijd is, indien ze u niet pakken in vijftien dagen dan kan het na een of twee maanden (CGVS (...), p. 19 en 20). Tevens zegt ze dat de bendes onderling communiceren om iemand te vinden (CGVS (...), p. 19). Het is dan zeer opmerkelijk dat K. (...) en J. (...) nog vijf maanden, tot maart 2020, in El Salvador zijn gebleven. K. (...) verklaart in dit verband dat jullie niet voldoende geld hadden en dat u aan het wachten was op geld van uw pensioensparen (CGVS (...), p. 20). Deze vraag wordt nog enkele keren gesteld, waarbij gewezen wordt op het dreigende gevaar waarin zij zouden verkeren, maar zij stelt telkens dat het een kwestie van geld was en verwijst hierbij naar de reis naar België (CGVS (...), p. 20). Dat zij niet onmiddellijk voldoende geld voor een reis naar België hadden verklaart geenszins waarom zij niet op een andere en goedkopere wijze het land verlieten, zoals over land naar een buurland. Evenmin verklaart dit zonder meer waarom zij met het volledige gezin in El Salvador bleven om te wachten op het geld van het pensioensparen van J. (...) ondanks hun vrees elk moment te kunnen worden gevonden door de bende. Deze vaststelling doet dan ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.

Daarnaast dient gesteld te worden dat het gedrag van uw zus en haar partner niet verenigbaar zijn met de door hen verklaarde vrees om vermoord te worden door de bende MS-13 (CGVS, p. 15; CGVS partner, p. 10). Zo dient opgemerkt te worden dat zij verhuisden naar de gemeente Antigua Cuscatlan zonder te weten of MS-13 ook actief was op deze locatie (CGVS, p. 21; CGVS partner, p. 20). In verband met de verklaring van uw schoonbroer J. (...) dat zij tijdens hun verblijf in Antigua Cuscatlan tussen november 2019 en hun vertrek uit El Salvador zo weinig mogelijk het huis uitkwamen (CGVS, p. 21), dient gewezen te worden op hun veelvuldige activiteiten voor hun vertrek uit het land. Zo hebben zowel uw zus als J. (...) hun reguliere professionele activiteiten verder gezet na de bedreigingen van oktober 2019. J. (...) heeft meer bepaald nog gewerkt tot 16 december 2019 (CGVS, p. 5), waarbij hij zich onder meer verplaatste naar San Salvador, Acajutla, San Miguel, Usulután, en La Libertad (CGVS, 16, 17). Bovendien was hij van plan om in februari 2020 voor een opleiding naar de Verenigde Staten te gaan in het kader van de normale activiteiten van zijn werk (CGVS, p. 22). Hoewel deze reis later werd geannuleerd, dient opgemerkt te worden dat hij reeds beslist had om het land te ontvluchten toen hij deze trip plande (CGVS, p. 10). Uw zus werkte verder nog tot 15 februari 2020 (CGVS partner, p. 4, 5). Toen J. (...) zich gedurende drie dagen in San Miguel bevond voor zijn werk, ging zij bovendien met het openbaar vervoer naar haar werk (CGVS, p. 17). Verder dient er ook gewezen te worden op de volgende verplaatsingen. Zo gingen zij nog naar een eindejaarsfeest van de school van hun kinderen op 3 of 4 november 2019 (CGVS, p. 18). Op 4 februari 2019 ging K. (...) haar paspoort gaan afhalen bij de instanties (CGVS partner, p. 8, 19). Twee weken voor hun vertrek uit El Salvador is J. (...) samen met K. (...) naar een reiskantoor gegaan om de reis te boeken (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 6; document 5, 6 dossier partner). De dag dat J. (...) is vertrokken naar België heeft hij tenslotte zijn kinderen bij zijn ex-partner bezocht om met hen te ontbijten (CGVS, p. 17). Deze vaststellingen wijzen bezwaarlijk op een vrees vermoorden te zullen worden door MS13 en doen verder twijfelen aan hun vluchtrelaas.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, het paspoort van uw dochter dd. 10 oktober 2019, de geboorteakte van uw dochter dd. 16 oktober 2019, uw uittreksel van het strafregister dd. 10 oktober 2019, en het uittreksel van het strafregister van uw schoonbroer dd. 10 oktober 2019 bevatten louter meer informatie over de identiteit van u en uw familie, die voorlopig niet in vraag wordt gesteld. Het reservatieformulier van jullie vlucht van El Salvador naar België en de bundel boarding passes verstrekken meer informatie over jullie reisroute. Deze wordt op dit moment echter evenzeer niet in twijfel getrokken. Het medisch attest van het Hospital Militar, de bundel met medische informatie omtrent de revalidatie van uw dochter na een operatie, en de notariële akte waarin u van uw ex-partner de toestemming krijgt uw dochter mee te nemen naar het buitenland, bevatten tenslotte gegevens inzake uw dochter en haar gezondheidstoestand. Voorgaande elementen kunnen de geloofwaardigheid en gegrondheid van uw asielmotieven echter geen kracht bijzetten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze

informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster – i.e. de moeder van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en gewoond te hebben in de Urbanisatie Sierra Morena, in de gemeente Soyapango, gelegen in het departement San Salvador. U was huisvrouw en leefde hier samen met uw dochter V. C. D. D. A. (...), uw schoonzoon N. A. A. G. (...), uw zoon F. R. D. Z. (...), en uw kleinkinderen C. F. D. Z. (...), V. M. D. Z. (...) (cf. bijlage 26, (...), en A. D. C. (...)) (cf. bijlage 26, (...)).

Op 9 oktober 2019 kwamen er vier leden van MS-13 (Mara Salvatrucha – 13) naar uw huis. Deze zeiden dat jullie 15 dagen de tijd hadden om jullie huis te verlaten en hen een som van 5000 dollar te betalen. Uw dochter V. (...) was op dat moment met haar kinderen op een verjaardagsfeestje bij de grootmoeder van haar zoon in de kolonie Atlacat. Omdat u in paniek was ging u die avond vroeg naar bed.

De ochtend nadien vertrokken uw zoon en schoonzoon naar hun werk om er enkele dagen verlof te gaan vragen zodat zij de tijd hadden om op zoek te gaan naar een oplossing. Toen u ontwaakte probeerde u hen telefonisch te bereiken, hetgeen u niet lukte. In paniek ging u die morgen een klacht neerleggen bij de politie. Eens uw zoon en schoonzoon terug thuis waren beslisten jullie het land te ontvluchten omdat een klacht neerleggen een doodsvonnissen betekent. Daarop begonnen jullie de voorbereidingen te treffen om het land te verlaten. Van 15 tot 23 oktober 2019 woonde u bij een kennis van uw zoon in Antiguo Cuscatlan, een gemeente in het departement La Libertad.

Op 23 oktober 2019 verliet u El Salvador met uw zoon F. (...), uw schoonzoon N. (...), en uw kleindochter A. (...) El Salvador, en reisden jullie via Panama en Frankrijk naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 oktober 2019. In België kwam u te weten dat MS-13 in het verleden heeft geprobeerd om F. (...) en N. (...) te rekruteren. Een man genaamd A. (...) heeft hen echter geholpen zodat zij zich niet moesten aansluiten bij de bende. Bij terugkeer naar

El Salvador vreest u dat u en uw familie vermoord zullen worden door de bende MS-13. Tevens hoorde u eind oktober 2019 van uw buurvrouw C. (...) dat de benedeleden uw huis hadden ingepalmd.

Op 7 maart 2020 kwamen ook uw dochter K. V. Z. (...) en haar echtgenoot J. A. (...), alsook uw dochter V. C. (...) en haar kinderen V. (...) en C. (...) naar België. K. (...) en J. (...) hadden eind oktober 2019 immers thuis bezoek gekregen van enkele benedeleden van MS-13 die op zoek waren naar F. (...). De benedeleden zeiden dat F. (...) wist wat zij hem hadden gevraagd, en wat hem te wachten stond als hij niet zou voldoen aan deze vraag.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 10 oktober 2019, en een identiteitskaart op uw naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

*De door u opgegeven redenen van vertrek, uw problemen met MS13, zijn rechtstreeks verbonden aan de problemen van uw zoon F. (...), uw dochter K. (...) en uw schoonzonen J. (...) en N. (...). Deze werden integraal beoordeeld in de beslissing van F. (...). Deze beslissing luidt als volgt:
“(...)”*

Bijgevolg kan u evenmin aannemelijk maken El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde identiteitskaart heeft betrekking op uw identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk worden betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende

lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de schoonbroer van eerste verzoeker en de echtgenoot van tweede verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en gewoond te hebben in de Urbanisatie Sierra Morena, in de gemeente Soyapango, gelegen in het departement San Salvador. U leefde hier samen met uw echtgenote V. C. D. D. A. (...), uw zoon C. F. D. Z. (...) en uw dochter V. M. D. Z. (...) (cf. bijlage 26), de moeder van uw echtgenote E. Z. Y. (...), uw schoonbroer F. R. D. Z. (...), en de dochter van uw schoonbroer A. D. C. (...) (cf. bijlage 26, (...)). U werkte als kassabediende.

Op 9 oktober 2019 kwamen er vier leden van MS-13 (Mara Salvatrucha – 13) naar uw huis. Deze zeiden dat jullie 15 dagen de tijd hadden om jullie huis te verlaten en hen een som van 5000 dollar te betalen. Binnen deze periode zouden ze naar uw huis komen om deze som te innen. Indien jullie niet zouden meewerken, zouden ze jullie vermoorden. Daarop belde u uw echtgenote V. (...) die op dat moment bij de grootmoeder van haar zoon was in de kolonie Atlacat. U vertelde haar dat zij daar moest blijven omdat jullie werden bedreigd. U bent die nacht samen met uw schoonbroer op zoek gegaan naar oplossingen toen uw schoonmoeder reeds naar haar bed was gegaan.

De ochtend nadien vertrokken u en uw schoonbroer naar jullie werk om er enkele dagen verlof te gaan vragen zodat jullie de tijd hadden om op zoek te gaan naar een oplossing. Toen uw schoonmoeder ontwaakte probeerde deze jullie telefonisch te bereiken, hetgeen haar niet lukte. In paniek ging uw schoonmoeder die morgen een klacht neerleggen bij de politie. Eens jullie terug thuis waren en vernamen wat uw schoonmoeder had gedaan, beslisten jullie het land te ontvluchten omdat jullie bang waren dat MS-13 er achter zou komen dat zij een klacht had neergelegd en jullie daarom zou vermoorden. Daarop begonnen jullie de voorbereidingen te treffen om het land te verlaten. Van 15 tot 23 oktober 2019 woonde u met in het huis van een vriend van F. (...) in Antiguo Cuscatlan, een gemeente in het departement La Libertad.

In april of mei 2018 had er zich reeds een ander incident voorgedaan met bendeleden in uw land. Toen u midden in de nacht met uw gezin van de kerk kwam werd u onderschept door een wit busje met vijf personen van de bende 18 die u hadden vergist voor een bendelid. Vier van hen stapten uit, en één greep u bij de keel. U werd bedreigd met een mes en moest uw T-shirt naar omhoog doen zodat zij u konden controleren op tatoeages. Daarna namen ze zijn gsm af. Toen uw echtgenote hen jullie bijbel toonde lieten zij u gaan.

Begin 2017 werd u op straat aangesproken door twee leden van MS-13 die zeiden dat u zich moest aansluiten bij de bende. Toen uw vriend A. (...), die ook lid was van MS-13 dit zag moeide deze zich in het gesprek en vertelde hij de andere bendeleden dat zij u met rust moesten laten. Daarop mocht u vertrekken. Toen u thuis kwam belde u met uw schoonbroer. Deze zei dat ook hij aangesproken was door enkele bendeleden die hem wilden rekruteren. Ook voor hem heeft A. (...) een goed woordje gedaan, zodat hij zich ook niet moest aansluiten. Telkens wanneer jullie echter een bendelid kruisten bleven ze echter insinueren dat u zich moest voeugen bij MS-13. Op het einde van het jaar 2017 stond u met uw schoonbroer te wachten bij een voedingszaak toen u opnieuw werd aangesproken door bendeleden van MS-13 die vroegen waarom jullie met A. (...) hadden gepraat en zeiden dat jullie lid moesten worden of anders geslagen zouden worden. Jullie hebben toen wederom met A. (...) gepraat die zei dat hij de leiding had en dat hij met de andere bendeleden ging praten. U vermoedt dat jullie werden gevisieerd door MS-13 omdat hun rekruteringspogingen op niets waren uitgelopen en A. (...) jullie niet meer kon beschermen, daar deze werd vermoord.

Op 23 oktober 2019 verliet u El Salvador met uw schoonmoeder, schoonbroer, en deze laatste zijn dochter. Jullie reisden via Panama en Frankrijk naar België, waar u een verzoek om internationale

bescherming indiende op 25 oktober 2019. Uw echtgenote verbleef tot maart 2020 in de kolonie Atlacatl te San Salvador, en kwam dan samen met uw zoon en dochter naar België. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw familie vermoord zullen worden door de bende MS-13. Ook vreest u dat uw dochter de vrouw zal moeten worden van een bendelid.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 10 oktober 2019, een paspoort op naam van uw echtgenote dd. 21 januari 2020, een paspoort op naam van uw zoon dd. 21 januari 2020, een paspoort op naam van uw dochter dd. 4 februari 2020, een NIT op uw naam, een NIT op naam van uw echtgenote dd. 9 januari 2020, een identiteitskaart op uw naam dd. 10 oktober 2019, een identiteitskaart op naam van uw echtgenote, een geboorteakteakte op naam van uw zoon dd. 3 februari 2020, een geboorteakte op naam van uw dochter dd. 4 februari 2020, twee huwelijksaktes, een factuur van een reisbureau, een aangifte dd. 10 oktober 2019, en twee notariële aktes dd. 11 oktober 2019. Verder legt u ook nog een uittreksel van het strafregister op uw naam dd. 10 oktober 2019, een reservatieformulier van een vlucht, en een bundel boarding passes neer (cf. groene map schoonbroer F. (...)).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

De door u opgegeven reden van vertrek, uw problemen met MS13, zijn rechtstreeks verbonden aan de problemen van uw moeder, uw schoonbroer F. (...), uw schoonzus K. (...) en uw schoonbroer J. (...). Deze werden integraal beoordeeld in de beslissing van F. (...). Deze beslissing luidt als volgt: “(...)”

Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen wat betreft deze problemen met MS13.

Over het gebeuren in 2018 waarbij u werd bedreigd door leden van de bende 18 (CGVS, p. 3, 15), dient opgemerkt te worden dat dit een eenmalig en losstaand incident was. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u als gevolg van dit incident daarna nog problemen heeft gekend of problemen zou krijgen bij terugkeer naar El Salvador. U verklaart dat de bendeleden u gewoonweg hadden verward met een andere persoon, en u lieten gaan eens u en uw echtgenote in staat waren dit aan te tonen (CGVS, p. 3). Uw echtgenote en haar oudste zoon die getuigen waren van dit gebeuren werden geen geweld aangedaan, en zelf hield u geen verwondingen over aan de bedreigingen (CGVS echtgenote, p. 17). Tenslotte hebben jullie deze mannen nooit meer terug gezien na dit eenmalige incident (CGVS, p. 19; CGVS echtgenote, p. 17). Aan de hand van dit geïsoleerd incident kan u niet aantonen heden een reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. De paspoorten van u, uw echtgenote, uw zoon, en uw dochter, de NIT en identiteitskaart van u en uw echtgenote, de geboorteakteaktes van uw zoon en uw dochter, de twee huwelijksaktes, en het attest van toestemming waarmee F. (...) zijn dochter kon meenemen naar het buitenland, verschaffen enkel meer informatie over de identiteit en samenstelling van uw familie. Deze wordt vooralsnog echter niet in vraag gesteld. Eenzelfde conclusie dient getrokken te worden voor uw uittreksel van het strafregister (cf. groene map schoonbroer). De factuur van het reisbureau, alsook het reservatieformulier van uw vlucht en de boarding passes verschaffen meer gegevens over uw reisroute, waarbij momenteel

evenzeer geen vraagtekens worden geplaatst. De notariële akte dd. 11 oktober 2019 bevatten slechts uw eigen verklaringen over de gebeurtenissen van 9 oktober 2019. Deze documenten hebben als zodanig maar weinig bewijswaarde.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De vierde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. de zus van eerste verzoeker en de echtgenote van tweede verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en gewoond te hebben in de Urbanisatie Sierra Morena, in de gemeente Soyapango, gelegen in het departement San Salvador. U was huisvrouw en leefde samen met uw echtgenoot N. A. A. G. (...), uw zoon C. F. D. Z. (...) en uw dochter V. M. D. Z. (...) (cf. bijlage 26), uw moeder E. Z. Y. (...), uw broer F. R. D. Z. (...), en uw nichtje A. D. C. (...) (cf. bijlage 26, (...)). Voor uw vertrek woonde u van 9 oktober 2019 tot 6 maart 2020 in de kolonie Atlacatl in de hoofdstad San Salvador.

Op 9 oktober 2019 was u op een feestje bij de grootouders van uw zoon in de kolonie Atlacatl in San Salvador, toen u een telefoontje kreeg van uw echtgenoot die zei dat u voorlopig niet naar huis kon komen. Er waren immers vier bendeleden van MS-13 (Mara Salvatrucha – 13) naar uw huis gekomen die vroegen naar uw broer F. (...). Daarop hadden de bendeleden jullie 15 dagen de tijd gegeven om jullie huis te verlaten en 5000 dollar te betalen.

De dag nadien belde uw echtgenoot u op om u te zeggen dat uw moeder een fout had begaan door een klacht in te dienen bij de politie. Daarop begon uw echtgenoot voorbereidingen te treffen om het land te verlaten, en besloot u samen met uw kinderen nog een tijdje bij de grootouders van uw zoon te blijven. Hier sloot u zich binnen op en kwam u enkel naar buiten om uw paspoort af te halen en uw reis naar België te boeken. Dit deed u met een vermomming bestaande uit een pruik en een bril. Uw echtgenoot

verhuisde samen met uw broer, moeder en nichtje naar het huis van een kennis in Antigua Cuscatlan, een gemeente in het departement La Libertad. Eind oktober vertrokken zij naar België.

In op het einde van diezelfde maand kwamen er bendeleden van MS-13 naar het huis van uw zus K. V. Z. (...), en haar echtgenoot J. A. N. V. (...). Ze vroegen wederom naar uw broer F. (...), en zeiden dat ze hem moesten zeggen dat hij wist wat ze wilden en dat als hij niet deed wat ze hadden gevraagd hij wist wat de gevolgen zouden zijn. Daarnaast lieten de bendeleden ook de initialen 'MS' achter op hun wagen.

Dit waren niet jullie eerste problemen met MS- 13. In 2017 werden uw echtgenoot en schoonbroer voor de eerste keer door MS-13 gevraagd zich bij de bende te voegen. Dit gebeurde in totaal een viertal keer. Zij hadden echter een vriend bij de bende, genaamd A. (...), die ervoor gezorgd heeft dat zij zich uiteindelijk niet moesten aansluiten.

Daarnaast maakte u ook in 2018 een incident mee. Zo werd u uw gezin op straat onderschept door een wit busje met leden van de bende 18 die uw echtgenoot hadden vergist voor een bendelid. Vier van hen stapten uit, en één greep uw echtgenoot de keel. Hij werd bedreigd met een mes en moest zijn T-shirt naar omhoog doen zodat zij hem konden controleren op tatoeages. Daarna namen ze zijn gsm af. Uw echtgenoot legde uit dat hij een christen was en van de kerk kwam, waarop de mannen hem lieten gaan.

Op 7 maart 2020 verliet u samen met uw zus K. (...) en uw schoonbroer J. (...) El Salvador en reisden jullie via Panama en Nederland naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 11 maart 2020. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw familie vermoord zullen worden door de bende MS-13. Ook vreest u dat uw zoon zal worden gerekruteerd door de bende, en dat uw dochter zal worden verkracht en verplicht zal worden om de vrouw te worden van een bendelid.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een paspoort op naam van uw echtgenoot dd. 10 oktober 2019, een paspoort op uw naam dd. 21 januari 2020, een paspoort op naam van uw zoon dd. 21 januari 2020, een paspoort op naam van uw dochter dd. 4 februari 2020, een NIT op naam van uw echtgenoot, een NIT op naam van uw echtgenote dd. 9 januari 2020, een identiteitskaart op naam van uw echtgenoot dd. 10 oktober 2019, een identiteitskaart op uw naam, een geboorteakteakte op naam van uw zoon dd. 3 februari 2020, een geboorteakte op naam van uw dochter dd. 4 februari 2020, twee huwelijksaktes, een factuur van een reisbureau, een aangifte dd. 10 oktober 2019, en twee notariële aktes dd. 11 oktober 2019. Verder legt u ook nog een uittreksel van het strafregister op naam van uw echtgenoot dd. 10 oktober 2019, een reservatieformulier van een vlucht, en een bundel boarding passes neer (cf. groene map broer F. (...)).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

De door u opgegeven redenen van vertrek, uw problemen met MS13, zijn rechtstreeks verbonden aan de problemen van uw echtgenoot N. (...), uw moeder, uw broer F. (...), uw zus K. (...) en uw schoonbroer J. (...). Deze werden integraal beoordeeld in de beslissing van F. (...). Deze beslissing luidt als volgt:
“(…)”

Bijgevolg kan u evenmin aannemelijk maken El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw documenten werden reeds besproken in de beslissing van uw echtgenoot N. (...), die eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Hierover staat het volgende in zijn beslissing:

“(…)”

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De vijfde bestreden beslissing, die ten aanzien van derde verzoeker – i.e. de schoonbroer van eerste verzoeker en de partner van derde verzoekster – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit San Salvador. Van februari 2016 tot november 2019 woonde u in de kolonie Sierra Morena in Soyapango. U werkte als consultant op verschillende plaatsen in het land. Uw laatste werkdag was op 16 december 2019. U heeft reeds drie en een half jaar een relatie met K. V. Z. (...), waarmee u samen woonde. Zij werkte op verschillende locaties bij A. (...). U heeft twee zonen genaamd J. F. (...) en C. O. (...), die beiden bij hun moeder zijn in El Salvador. U heeft verschillende familieleden in België: uw schoonmoeder I. de P. (...), uw schoonbroer F. R. (...) en zijn dochter G. (...), uw schoonzus V. C. (...) en haar twee kinderen C. F. (...) en V. M. (...) (cf. bijlage 26). Zij hebben hier allen asiel aangevraagd.

De bende MS-13 (Mara-Salvatrucha 13) probeerde uw schoonbroer F. R. (...) meermaals te rekruteren, maar dit werd tegengehouden door een kennis van hem die bij de bende zat. Op 9 oktober 2019 kwamen vier leden van MS-13 naar het huis van F. (...), waar zij eisten dat de bewoners het huis verlieten en een geldsom van 5000 dollar betaalden. Indien zij niet meewerkten, zouden ze worden vermoord. Uw schoonmoeder diende klacht in op 10 oktober 2019. Uw schoonfamilie verliet het land op 23 oktober 2019.

Eind oktober 2019 kwamen drie leden van MS-13 naar uw huis. Toen ze vroegen naar uw schoonbroer F. (...) zeiden jullie dat jullie deze niet kenden. Zij reageerden dat ze wisten dat hij familie was van jullie,

en zeiden dat jullie hem moesten vertellen dat hij wist wat hij moest doen, en als hij dat niet deed dat jullie allemaal goed wisten wat de gevolgen zouden zijn. Deze gebeurtenis is de voornaamste reden dat u zelf ook El Salvador heeft verlaten.

De dag nadat de bendeleden bij u thuis waren geweest zagen jullie dat er 'MS' en 'mara 13' was geschreven in het stof op uw wagen, hetgeen volgens u een manier is waarop de bendes mensen markeren die ze gaan vermoorden. Toen u diezelfde avond naar huis reed zag uw partner op de hoofdstraat een auto met bendeliden, waarvan één de dag ervoor bij u thuis was geweest. De dag nadien stond deze auto op dezelfde plaats zonder passagiers.

Begin november 2019 tot jullie vertrek uit El Salvador doken u en uw partner onder in het huis van de tante van uw partner. De kinderen van uw partner gingen voor de laatste keer naar de les op 31 oktober 2019. Omdat u vreest dat de bendes zouden proberen om uw kinderen te rekruteren, lieten jullie de kinderen niet buiten spelen of alleen naar school gaan.

Tijdens de drie en half jaar dat u met haar samen bent, werd uw partner werd drie keer lastig gevallen op de bus. De eerste keer werd uw partner aangerand op de bus. Een tweede keer lieten de bendeleden de bus van haar normale route afleiden en werd zij bestolen. De laatste keer probeerde uw partner van de bus te stappen toen er bendeleden de bus opkwamen, waardoor ze in het gezicht werd geslagen.

Ook via uw werk kwam u in aanraking met bendes. U ging op verschillende plaatsen gaan werken onder de bescherming van soldaten. U somt de vier voornaamste incidenten op.

In Cruz Verde, gelegen in het departement Santa Ana, waren was u op een bepaald moment aan het werk met collega's toen jullie werden gebeld door enkele collega's die jullie waarschuwden dat er een groep bendeliden jullie richting uitkwam. Deze zijn nooit tot bij jullie gekomen omdat u werd begeleid door soldaten.

Toen u tussen San Salvador en Acajutla met collega's aan het werk was werden jullie benaderd door een bendelid dat onder invloed was. Deze was verbaal agressief en viseerde één van uw collega's, die hij vroeg waarom die vies keek en of die iets tegen de bendes had. Daarop zei hij dat hij zijn medebendeleden ging halen, en zijn jullie vertrokken.

Toen u in La Union aan het werk was stopte u op een bepaald moment aan een winkel om water te kopen. Zes bendeleden zeiden dat u eten en drinken voor hen moest kopen in de winkel, hetgeen u deed. Daarop lieten zij u vertrekken.

Een andere keer moest u gaan werken in Sitio del Niño. Hier werd u tegengehouden door drie politiewagens. De agenten vertelden u dat ze twee dagen eerder een zware confrontatie hadden gehad met 40 gewapende bendeleden, en adviseerden u aan om niet verder te gaan. Daarop besloot u niet te gaan werken in dit gebied.

In februari 2020 was u van plan in de Verenigde Staten een opleiding te volgen, maar deze werd geannuleerd.

U reisde op 7 maart 2020 via Panama en Nederland naar België, waar u op 12 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat jullie zullen worden vermoord door MS-13. Voor de zoon van uw partner, E. J. (...), vreest u ook dat hij zou worden ingelijfd bij de bendes. Voor de dochter van uw partner, E. N. (...), vreest u dat een bendelid haar in een relatie zou dwingen.

Ter staving van uw verzoek legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 2 februari 2018, een paspoort op naam van uw partner dd. 4 februari 2020, een paspoort op naam van E. J. (...) dd. 4 februari 2020, een paspoort op naam van E. N. (...) dd. 4 februari 2020, een identiteitskaart op uw naam, een identiteitskaart op naam van uw partner, een rijbewijs op uw naam, vier vervallen paspoorten op uw naam, twee eigendomsaktes, een bundel kopieën van schermafbeeldingen van WhatsApp gesprekken, twee bundels met kopieën van e-mails, een arbeidscontract, een pas van het bedrijf T. (...) op uw naam, een pas van het bedrijf A. (...) op naam van uw partner, een envelop met documenten van pensioendienst AFP, een bundel met kopieën van foto's van uw auto en het registratiedocument van een wagen, een envelop met de reseruatiedocumenten en een factuur van een

vlucht op uw naam, een envelop met reservatiedocumenten op naam van uw partner en haar kinderen en vliegtuigtickets op naam van ieder van jullie, een aangifte bij de Nationale Burgerlijke Politie dd. 10 oktober 2019, een kopie van een foto van een doosje medicatie, een kopie van een foto van uw partner met verwondingen in het aangezicht, en een kopie van een doktersattest dd. 2 juli 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

*De door u opgegeven redenen van vertrek, uw problemen met MS13, zijn rechtstreeks verbonden aan de problemen van uw schoonmoeder, uw schoonbroer F. (...) en uw schoonbroer N. (...). Deze werden integraal beoordeeld in de beslissing van F. (...). Deze beslissing luidt als volgt:
“(...)”*

Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen wat betreft deze problemen met MS13.

U haalt nog vier incidenten aan die betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Op het CGVS beschrijft u de vier ‘voornaamste’ incidenten die u heeft meegemaakt in relatie tot uw werk (CGVS, p. 14). Wat betreft uw ervaringen in Cruz Verde, waar er een groep bendelden uw richting uit kwam (CGVS, p. 14), dient gewezen te worden op uw verklaring dat de personen nooit tot bij jullie zijn gekomen omdat er ook soldaten aanwezig waren (CGVS, p. 14). Inzake uw verklaringen over uw werk tussen San Salvador en Acajutla, dient vervolgens vastgesteld te worden dat het bendelid dat jullie aansprak enkel verbaal agressief was, waarna u en uw collega’s en de man elke jullie eigen weg zijn gegaan (CGVS, p. 14). Omtrent de gebeurtenis waarbij u tijdens een tussenstop aan een winkel in La Union door bendeleden werd aangesproken, verklaart u verder dat u de bendeleden wel moest trakteren in de winkel, maar ongedeed bent vertrokken eens u dit heeft gedaan (CGVS, p. 14). Doorheen uw relaas over de confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en de mara’s in Sitio del Niño verklaart u tenslotte dat u niet betrokken was bij de incidenten en u effectief niet bent gaan werken in voornoemde gebied, zoals de politie dit u ook had aangeraden (CGVS, p. 14). U voegt hier aan toe dat er u tijdens alle incidenten nooit fysiek leed werd aangedaan (CGVS, p. 17). Tenslotte geeft u aan dat u in verschillende gevallen de bescherming genoot van het Salvadoraanse leger (CGVS, p. 10, 14). Deze incidenten houden geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan u aan de hand van deze vier incidenten niet aantonen bij terugkeer naar El Salvador een reëel risico op ernstige schade te lopen. Deze feiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als ernstige schade. U werd bovendien niet persoonlijk gevisieerd waardoor u ook niet kan aantonen bij terugkeer problemen te krijgen met bendes of criminelen die zouden resulteren in ernstige schade.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort dd. 2 februari 2018, het paspoort van uw partner dd. 4 februari 2020, het paspoort van E. J. (...) dd. 4 februari 2020, het paspoort van E. N. (...) dd. 4 februari 2020, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw partner, uw rijbewijs, en uw vier vervallen paspoorten bevatten louter informatie over jullie identiteit. De twee eigendomsaktes bevatten informatie over uw eigendommen in El Salvador. De bundel kopieën van schermafbeeldingen van WhatsApp gesprekken, de twee bundels met kopieën van e-mails van uw werk, uw arbeidscontract bij T. (...) en uw pas van het bedrijf T. (...) bevatten gegevens over uw werk als consultant. De pas van uw partner van het bedrijf

A. (...) bevat informatie over het werk van uw partner. De envelop met documenten van pensioendienst AFP geeft aan dat u een aanvraag heeft gedaan om uw pensioen te krijgen. De bundel met kopieën van foto's van uw auto en het registratiedocument verschaffen informatie over het voertuig dat u had in El Salvador en tonen de kentekens van de bende MS-13 die er op werden aangebracht. De envelop met de reservatiedocumenten en factuur van uw vlucht, alsook de envelop met reservatiedocumenten van de vlucht van uw partner en haar kinderen en jullie vliegtuigtickets bevatten gegevens over jullie reis naar België. Deze documenten kunnen bovenstaande vaststellingen aangaande uw problemen met MS13 en uw beweerd vrees niet wijzigen.

De kopie van een foto van een doosje medicatie bevat gegevens over het natuurlijke supplement dat uw partner neemt om beter te kunnen slapen. De kopie van een foto van uw partner met verwondingen in het aangezicht toont het gekneusde gezicht van uw partner. Deze problemen van uw partner werden besproken in haar beslissing. De kopie van het attest vanwege Dr. J. P. (...) dd. 2 juli 2020 geeft enkel aan dat uw partner is doorverwezen naar een psycholoog inzake haar vlucht en verhuis uit uw thuisland.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De zesde bestreden beslissing, die ten aanzien van derde verzoekster – i.e. de zus van eerste verzoeker en de partner van derde verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit San Salvador. Voor uw vertrek woonde u in de kolonie Sierra Morena in Soyapango. U heeft een relatie met J. A. N. V. (...). U heeft twee kinderen: E. J. (...) en E. N. (...) (cf. bijlage 26). Van 2016 tot 15 februari 2019 werkte u op verschillende locaties bij Western Union A. (...). Uw partner was consultant die werkte op verschillende plekken in het land. Naast uw partner en u zijn ook uw moeder E. Z. Y. (...), uw broer F. R. D. Z. (...), uw schoonbroer N. A. A. G. (...), uw zus V. C. D. D. A. (...), uw nichtje A. D. C. (...) (cf. bijlage 26, (...)), uw nichtje V. M. D. Z. (...) (cf. bijlage 26, (...)), en uw neefje C. F. D. Z. (...) (cf. bijlage 26, (...)) in het land.

Lang geleden vroeg de bende MS-13 (Mara Salvatrucha – 13) uw broer F. (...) om lid te worden, hetgeen hij weigerde. Uw broer had een goede kennis bij de bende waardoor deze hem niet meer lastig viel. Begin oktober 2019 kwamen er drie leden van MS-13 naar het huis van uw broer F. (...) en vertelden hem dat hij binnen de 15 dagen 5000 dollar moest betalen en de bewoners van het huis het pand moesten verlaten. De dag erna is uw moeder een klacht gaan indienen bij de politie. Uw broer is samen met jullie moeder binnen de door MS-13 gegeven termijn vertrokken naar België.

Eind oktober 2019 kwam er drie bendeleden naar uw huis. Zij kwamen binnen en vroegen naar F. (...). U zei dat u hem niet kende, maar de bendeleden zeiden dat zij wisten dat jullie familie waren en dat hij wist wat ze gevraagd hadden en wat hij moest doen. Zo niet, dan wist hij wat jullie zou overkomen. Toen jullie de ochtend nadien wilden vertrekken naar het werk zagen dat in het stof op wagen van uw echtgenoot op verschillende plaatsen het woord 'mara' en de letters '13' waren geschreven. Dit betekent volgens u dat de bendeleden u willen vermoorden. Toen jullie diezelfde dag 's avonds terug kwamen van het werk zag u dat er een wagen stond waar twee bendeleden uitstapten. Eén van hen was de dag ervoor bij u thuis geweest. De ochtend nadien stond deze wagen er opnieuw, maar heeft u niemand gezien.

Drie dagen hierna - begin november 2019 - zijn jullie zijn jullie naar het huis van uw tante in Antigua Cuscatlan vertrokken. Hier zijn jullie gebleven van november 2019 tot begin maart 2020. Jullie gingen enkel nog naar het werk en deden slechts nog de hoogst noodzakelijke zaken. Omdat de bendeleden wisten waar u werkte vroeg u een overplaatsing naar het centrale agentschap. Uw echtgenoot bracht u van en naar het werk. Uw kinderen kwamen niet meer buiten en gingen ze niet meer naar school, waar uw zoon één keer marihuana werd aangeboden.

Op de busroute tussen uw werk en uw huis werd u drie keer overvallen. In december 2017 was u met de bus op weg naar uw werk in Apopa toen er drie bendeleden op de bus stapten. Zij dwongen de chauffeur een andere route te nemen en door de kolonie Los Almendros te rijden. In de bus werd u met een ander meisje seksueel misbruikt. De bendeleden zeiden dat u zich moest laten doen of ze zouden u vermoorden. Daarna bestalen zij u en moest u uitstappen. U bent toen te voet naar uw werk gegaan. Daar nam u de taxi naar het centrale agentschap waar u sprak met uw bazin. U vertelde haar dat u was overvallen. Zij verplaatste u toen naar Soyapango. U zocht hiervoor geen psychologische of medische hulp in El Salvador. In maart 2019 was u met de bus via de route drie op weg van uw werk naar huis in Soyapango toen er twee mannen en een vrouw op de bus stapten. Eén van hen richtte een pistool in de lucht. U probeerde af te stappen maar de vrouw nam u bij de keel en zei dat u moest gaan zitten. Zij kraste u met haar nagels en sloeg u. Daarna beroofden de bendeleden u van al uw spullen. In augustus 2019 stapten twee bendeleden op route 3 van de bus in Soyapango. Zij hebben u afgetast, maar u had niets bij. Ze hebben gekeken wat ze konden nemen en zijn heel snel afgestapt. Deze drie incidenten liggen volgens u niet aan de basis van jullie vertrek naar België.

Van uw partner werd renta gevraagd opdat hij zou mogen werken. Dat gebeurde bijna dagelijks. Op sommige plaatsen werd hij begeleidt door soldaten. Zo werd hij eens benaderd door bendeleden toen hij stopte met de wagen om water te kopen. Hij moest toen drank voor hen kopen. Ze hebben hem nooit aangevallen daar hij altijd betaalde.

U reisde op 7 maart 2020 via Panama en Nederland naar België, waar u op 12 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U vreest dat als u zou moeten terugkeren naar El Salvador ze uw echtgenoot, uw zoon E. J. (...), en uw dochter E. N. (...), en uzelf vermoorden. Ook vreest u dat uw kinderen gerekruteerd zullen worden door de bendes.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: een paspoort op naam van uw partner dd. 2 februari 2018, een paspoort op uw naam dd. 4 februari 2020, een paspoort op naam van uw zoon E. J. (...) dd. 4 februari 2020, een paspoort op naam van uw dochter E. N. (...) dd. 4 februari 2020, een identiteitskaart op naam van uw partner, een identiteitskaart op uw naam, een rijbewijs op naam van uw partner, vier vervallen paspoorten op naam van uw partner, twee eigendomsaktes, een bundel kopieën van schermafbeeldingen van WhatsApp gesprekken, twee bundels met kopieën van e-mails, een arbeidscontract, een pas van het bedrijf T. (...) op naam van uw partner, een pas van het bedrijf A. (...) op uw naam, een envelop met documenten van pensioendienst AFP, een bundel met kopieën van foto's van uw auto en het registratiedocument van een wagen, een envelop met de reseruatiedocumenten en een factuur van een vlucht op naam van uw partner, een envelop met reseruatiedocumenten op naam van u en uw kinderen en vliegtuigtickets op naam van ieder van jullie, een aangifte bij de Nationale Burgerlijke Politie dd. 10 oktober 2019, een kopie van een foto van een doosje medicatie, een kopie van

een foto van u partner met verwondingen in het aangezicht, en een kopie van een attest vanwege Dr. J. P. (...) dd. 2 juli 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

De door u opgegeven reden van vertrek, uw problemen met MS13, zijn rechtstreeks verbonden aan de problemen van uw moeder, uw broer F. (...) en uw schoonbroer N. (...). Deze werden integraal beoordeeld in de beslissing van F. (...). Deze beslissing luidt als volgt:
“(...)”

Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen wat betreft deze problemen met MS13.

U verklaart dat u drie incidenten heeft meegemaakt wanneer u op de bus van of naar het werk ging. Tijdens het eerste incident in december 2017 werd u verkracht door criminelen (CGVS, p. 11, 13 en 14). Tijdens het tweede incident in maart 2019 werd u geslagen in uw gezicht en beroofd van alles dat u bijhad (CGVS, p. 11 en 12). Tijdens het laatste incident in augustus 2019 werd u gefouilleerd, waarna de overvallers zagen dat u niets bijhad en weer vertrokken (CGVS, p. 11 en 12). Er dient opgemerkt te worden dat u over geen van deze gebeurtenissen iets heeft vermeld tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U werd er gevraagd of u, naast het asielrelaas dat u had verteld, nog problemen heeft gekend met de autoriteiten, medeburgers of nog problemen van algemene aard heeft gekend. Op al deze antwoorden antwoordde u vreemd genoeg van niet (vragenlijst DVZ, vraag 7). U had verder ook niets meer toe te voegen aan wat u al had verteld (vragenlijst CGVS, vraag 8). Van een verzoekster om internationale bescherming mag verwacht worden dat zij alle relevante informatie weergeeft die betrekking heeft op de problemen die zij in haar land van herkomst heeft gekend en de situatie waarin zij er leefde. Dat u het incident waarbij u verkracht werd en de twee andere incidenten waarbij u beroofd werd nergens aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer u naar andere problemen werd gevraagd, is opmerkelijk.

Hoe dan ook, het CGVS erkend de ernst van deze feiten. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat dit geïsoleerde gevallen van criminele feiten waarbij de daders u niet op voorhand persoonlijk hadden geïsoleerd. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u de daders na de eerste twee feiten nog heeft teruggezien (CGVS, p. 14 en 15). U heeft geen aangifte gedaan van dit eerste incident waarbij u verkracht werd (CGVS, p. 11). U zocht ook geen medische of psychologische hulp na dit eerste incident (CGVS, p. 14). U bent voorts steeds blijven werken – uw werk verplaatste u naar een kantoor dicht bij uw huis (CGVS, p. 11 en 14). Hoe spijtig en laakbaar deze feiten ook zijn, u kan niet aantonen dat u toen persoonlijk geïsoleerd werd en dat u bij terugkeer naar El Salvador opnieuw zou worden geïsoleerd als gevolg van deze incidenten. U geeft bovendien zelf aan dat deze incidenten niet de aanleiding voor uw vertrek vormden (CGVS, p. 12).

Met betrekking tot de gebeurtenis waarbij E. J. (...) marihuana werd aangeboden op school dient bemerkt te worden dat het over een eenmalig incident gaat waarbij E. J. (...) de marihuana enkel kreeg aangeboden, en dit aanbod heeft kunnen weigeren zonder dat hier enige negatieve consequenties aan verbonden waren (CGVS (...), p. 18). Verder bleef hij uit de buurt van iedereen die gelinkt waren aan de bendes (CGVS (...), p. 18). Buiten dit geïsoleerde voorval hebben de kinderen van uw partner tenslotte nooit problemen gekend met de kinderen van bendeleden op hun school (CGVS (...), p. 18; CGVS, p. 10, 11). Als gevolg van dit incident kan u niet aantonen dat hij problemen zou krijgen bij terugkeer naar El Salvador.

U vreest voorts nog dat uw zoon gerekruteerd kan worden door een bende omdat er kinderen van bendeleden op school zaten (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 10). Echter verklaart u dat hij nooit problemen heeft gehad in dit verband, waardoor dit een louter hypothetische vrees betreft (CGVS,

p. 10). U dient uw vrees echter concreet te maken. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in uw land is onvoldoende om een vrees of een risico op ernstige schade aan te tonen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, het paspoort van uw partner dd. 2 februari 2018, uw paspoort dd. 4 februari 2020, het paspoort van uw zoon E. J. (...) dd. 4 februari 2020, het paspoort van uw dochter E. N. (...) dd. 4 februari 2020, de identiteitskaart van uw partner, uw identiteitskaart, het rijbewijs van uw partner, en de vier vervallen paspoorten van uw partner bevatten louter informatie over jullie identiteit. De twee eigendomsaktes bevatten informatie over uw eigendommen in El Salvador. De bundel kopieën van schermafbeeldingen van WhatsApp gesprekken, de twee bundels met kopieën van e-mails van uw partner zijn werk, uw partner zijn arbeidscontract bij T. (...) en uw partner zijn pas van het bedrijf T. (...) bevatten gegevens over zijn werk als consultant. Uw pas van het bedrijf A. (...) bevat informatie over het uw werk. De envelop met documenten van pensioendienst AFP geeft aan dat uw partner een aanvraag heeft gedaan om zijn pensioen te krijgen. De bundel met kopieën van foto's van uw auto en het registratiedocument verschaffen informatie over het voertuig dat u had in El Salvador en tonen de kentekens van de bende MS-13 die er op werden aangebracht. De envelop met de reservatiedocumenten en factuur van uw partner zijn vlucht, alsook de envelop met reservatiedocumenten van uw vlucht en uw kinderen en jullie vliegtuigtickets bevatten gegevens over jullie reis naar België. De kopie van een foto van een doosje medicatie bevat gegevens over het natuurlijke supplement dat u neemt om beter te kunnen slapen. Geen van deze documenten wijzigen bovenstaande vaststelling aangaande uw vluchtrelaas. De kopie van een foto met verwondingen in het aangezicht toont uw gekneusde gezicht. Allereerst hebben foto's weinig bewijswaarde gezien niet kan afgeleid worden waar en in welke omstandigheden deze werden genomen, noch hoe en door wie of wat deze verwonding ontstond. U legt immers geen politieaangifte of ander document neer waarin wordt verwezen naar uw verwondingen. Hoe dan ook werd vastgesteld dat dit een geïsoleerd incident betreft als gevolg waarvan u niet kan aantonen heden geïsoleerd te zullen worden bij terugkeer. De kopie van het attest vanwege Dr. J. P. (...) dd. 2 juli 2020 geeft enkel aan dat u bent doorverwezen naar een psycholoog inzake uw vlucht en verhuis uit uw thuisland. Er staat geen enkele verdere informatie in.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische

mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag).

Na een korte uiteenzetting over de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en over de bewijslast in asielzaken, laten verzoekende partijen gelden dat de redenering van de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen onredelijk is en niet gevolgd kan worden.

In een eerste middelonderdeel laten zij het volgende gelden met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus:

“Eerste asielmotief: recruiteringspogingen gevolgd door afpersing evenals genderbased geweld door bendeleden

Verwerende partij twijfelt aan de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekers, en weerhoudt volgende elementen:

• Mbt het profiel én de beweerd beperkte kennis van R. (...) en N. A. (...) over de pogingen van de bende MS13 om hen in te lijven

Verwerende partij stelt dat het profiel van beide verzoekers en de beperkte kennis over de handelwijze van de bende weinig geloofwaardig zijn in het licht van de algemeen bekende informatie over de recruten van de bendes, in hoofdzaak jongeren die zich in hoofdzaak spontaan aanbieden

Deze zienswijze kan niet gevolgd worden

Eerst en vooral is het misleiden van verwerende partij te stellen dat het vreemd is dat er "uit het niets" zou zijn beslist om verzoekers te in te lijven.

Dit is niet juist.

Beide verzoekers woonden in de buurt die onder controle stond van de bende. Zij waren gekend door de bendeleden die in de straten de plak zwaaien.

De bendes monitoren de bewegingen in de wijken onder hun controle, zij kennen het doen en laten van de inwoners zeer goed.

Wanneer een burger zal worden benaderd door de bende, kent geen logisch antwoord. Het is een kwestie van tijd en toeval...

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar bronnen waaruit blijkt dat vele jongeren zich spontaan zouden aanbieden, doch erkent tezelfdertijd dat uit de haar bekende informatie blijkt dat het niet uitgesloten is dat de bende soms zelf het initiatief neemt om te recruter.

Verwerende partij verwijt verzoekers dat zij geen informatie kunnen verstrekken over de exacte werkwijze van de bende, de identiteit van de bendeleden.

Verzoekers hebben naar best vermogen geantwoord op de gestelde vragen, zij beschikken evenwel niet over inside informatie over de individuele bendeleden, dergelijke zaken worden evenmin publiek gedeeld noch bevraagd!

Verzoekers hebben aangegeven dat zij de hulp inriepen van A. (...), een bendelid dat hoger op de sociale ladder stond, naar eigen zeggen.

Verzoekers beschikken niet over meer informatie dan dat zij de jongen kenden van uit de buurt van vroeger.

Dit kan verzoekers onmogelijk verweten worden. Over de bende wordt niet openlijk gesproken en vragen stellen aan bendeleden zelf is volledig uit den boze! Slachtoffers van bendegeweld kennen hun belagers nooit of zelden bij naam; hooguit herkennen zij deze als aanwezig in hun wijk.

Verwerende partij verwijst naar K. (...) haar verklaring over A. (...) als "vaag". Het feit dat K. (...) niet veel informatie kan verstrekken, wordt niet betwist, om de eenvoudige reden dat zij weinig informatie had hierover.

Dit kan haar echter niet ten kwade worden geduid nu ook R. (...) en N. (...) weinig informatie hadden over de exacte rol van A. (...) binnen de bendestructuur.

Verzoekers zijn formeel dat zij op 9 oktober 2 van de 4 bendeleden herkenden toen deze bij hun huis aanklopten met de eis dat zij de woonst binnen de vijftien dagen dienden te verlaten en 5000 dollar moesten betalen.

Zij gaven de vier roepnamen van de bendeleden weer maar de respectieve namen van elk van hen was hen niet met 100% zekerheid bekend.... Hetgeen verklaart waarom verzoekers een andere naam opgeven. Zij kunnen perfect dezelfde persoon bedoeld hebben doch de naam verkeerd vermeld hebben.. Hetzelfde geldt voor de benaming van het bendelid met het wapen, dezelfde persoon werd door verzoekers met een verschillende naam aangeduid.

Een beschrijving van de bendeleden had een veel accurater antwoord opgeleverd. Doch deze vraag werd niet gesteld.

- Mbt de neergelegde originele klacht door verzoekers en mbt het feit van de klachtneerlegging

Verzoekers zijn formeel dat zij de origineel ondertekende klacht hebben ingediend bij verwerende partij, het exemplaar is opgesteld in balpen. Van een kopie is geen sprake

De klacht werd ingediend in een andere politiedelegatie dan de eigen post om de eenvoudige reden dat een slachtoffer zich nooit tot de eigen politiepost dicht bij huis wendt nu dergelijke actie de bende niet zou ontgaan en dit geheid voor problemen zou zorgen.

Aangifte doen van bendegeweld brengt een groot risico mee voor het slachtoffer, in veel gevallen volgen doodsbedreigingen of zelfs moord.

Verwerende partij acht de handelwijze van mevrouw E. (...) niet geloofwaardig.

Het is van belang om de algemene context in acht te nemen voor een goed begrip van zaken

De moeder E. (...) was de avond van de feiten op 9 oktober volledig overstuurd door de komst van de bendeleden naar hun huis.

Zij werd met een kalmeringspil naar bed gestuurd, terwijl N. (...) en F. (...) samen die avond naar een oplossing zochten

De volgende dag verlieten beiden vroeg – voor 7 u in de ochtend – het huis om naar het werk te gaan.

Toen de moeder wat later wakker werd, trof zij een leeg huis aan.

Gealarmeerd door de feiten die zich die vooravond hadden afgespeeld, trachtte zij beide jongens telefonisch te contacteren om te weten wat zij beslist hadden en wat er hen nu te doen stond.

Zij belde beiden meermaals, doch er werd niet opgenomen.

Hierdoor raakte de bejaarde vrouw opnieuw in paniek en vreesde zij dat er hen iets was overkomen.

Ten einde raad, richtte zij zich tot de politie van Cuscatlan om klacht in te dienen rond 9u.

De specifieke context verklaart waarom mevrouw op deze wijze handelde. Dit kan haar niet verweten worden en nog minder beschouwd worden als een bewijs van ongeloofwaardigheid.

- Mbt het relaas van verzoekers over de gebeurtenissen op 9 oktober

Verwerende partij stelt dat het weinig aannemelijk is dat de bende niet zou zijn overgegaan tot geweld toen zij zich op 9 oktober bij verzoekers thuis aanboden en K. (...) en J. (...) ontkenden F. (...) te kennen. Deze analyse berust op een hoogst persoonlijke subjectieve kijk op de zaak, niet ondersteund door de nodige objectiviteit.

Verzoekers hebben in detail en allen op consistente wijze verhaald over de dreigementen van de bende en hetgeen er die dag gebeurd is

Verwerende partij schuift dit allemaal terzijde, om vervolgens een persoonlijk niet geobjectiveerd standpunt naar voren te schuiven

Verwerende partij tracht verwarring te creëren door zeer taalkundig complexe zinnen te gaan uitvergrooten met de loep

K. (...) heeft duidelijk gemaakt aan verwerende partij dat eerst F. (...) en N. (...) bedreigd werden en de bendeleden toen zij bij hen aanklopten, zij verwezen naar F. (...) die wist wat hem te doen stond.

Het feit dat K. (...) zich persoonlijk ook bedreigd voelde door de handelwijze van de bende hoeft niet te verbazen

Verwerende partij verwijst nergens naar het feit dat de wagen van K. (...) en J. (...) gekenmerkt werd door het aanbrengen van het teken van de MS 13 en dat zij plots de bendeleden die aan hun deur waren geweest, opmerkten in hun straat

Dergelijke handelwijze is intrinsiek dreigend.

Verwerende partij zoekt bij hoog en bij laag naar tegenstrijdigheden om toch maar tot een negatieve besluitvorming te komen

Het is opvallend hoe de urenlange gehoren in de bestreden beslissing op selectieve wijze herleid worden tot een handvol data die bestempeld worden als weinig aannemelijk of overtuigend, terwijl heel veel elementen buiten beschouwing worden gelaten.

- *Mbt het gebrek aan kennis van de datum van het afhalen van de paspoorten*

Verwerende partij stelt dat verzoekers geen detailinformatie kunnen geven over de dag waarop de paspoorten werden afgehaald, om tot een gebrek aan "doorleefdheid" te besluiten

Deze visie kan niet gevolgd worden

Verzoekers zijn niet bezig geweest met het onthouden van data van voor hen althans onbelangrijke kwesties als de dag waarop een paspoort werd afgehaald

Zij konden daarentegen op doorleefde wijze in detail vertellen over hun gesprekken om een oplossing te vinden, de documenten die daartoe vereist zijn en de te doorlopen procedures. Dit wordt door verwerende partij zelf erkend!

Het gaat dan ook niet op om op grond van 1 concreet element, de datum van het afhalen van de paspoorten, in het licht van alle in detail verstrekte informatie te besluiten tot een gebrek aan "doorleefdheid"; niettegenstaande deze zelf erkent in de bestreden beslissing dat de andere elementen uitgebreid aan bod kwamen.

- *Verwerende partij wijst op hiaten in het DVZ gehoor*

Verzoekers hebben tijdens het eerste relaas de grote lijnen uiteengezet voor hun concrete vlucht uit El Salvador. Zij kregen te horen dat zij tijdens het tweede interview de tijd zouden hebben om hun redenen uitvoerig uiteen te zetten

Verzoekers waren hierdoor in de verkeerde veronderstelling dat een algemeen relaas kon volstaan op dat moment.

Dit kan hen moeilijk verweten worden.

Op verwerende partij rust een actieve onderzoekverplichting naar de nood aan bescherming van de verzoeker op grond van de conventie van Geneve.

Wanneer de verzoeker tijdens zijn relaas gewag maakt van feiten die in aanmerking komen, kan aan de mogelijke geloofwaardigheid niet a priori afbreuk worden gedaan door te verwijzen naar de vermelding ervan in het DVZ gehoor

Verzoekers brachten hun moeder / schoonmoeder niet op de hoogte van de recruiteringsproblemen om haar niet nodeloos te verontrusten nu zij een bejaarde vrouw betreft met reeds een zwakkere gezondheid die bijzonder veel last heeft van stress. Om die reden lichtten zij hun moeder pas in na hun aankomst in België.

- *Mbt onderlinge incongruenties tussen de verklaringen van verzoekers*

Verwerende partij verwijst naar een verschil in verklaring tussen hetgeen N. (...), F. (...) en diens moeder verklaarden, en de verklaring van zus K. (...) aangaande het aantal bendeleden dat op 9 oktober bij hen langs kwam.

Verwerende partij verliest uit het oog dat K. (...) NIET aanwezig was op het moment van deze gebeurtenis.

Zij woonde elders met haar partner en was geen getuige van de feiten.

K. (...) is een vrouw die zelf het slachtoffer is geweest van seksueel geweld en bendegegeweld, zij werd drie maal het slachtoffer van geweld op weg naar werk/huis op de bus.

Zij reproduceerde naar best vermogen informatie de haar lang geleden ter ore is gekomen

De kans op een missing is groot wanneer men na verloop van tijd over een feit moet vertellen dat men zelf niet persoonlijk heeft meegemaakt

Verwerende partij dient een onderscheid te maken tussen de directe getuigen en de informatie verstrekt door derden.

Tijdens het gehoor komt de focus van verwerende partij gaandeweg te liggen op het zoeken naar zo veel mogelijk contradicties blootleggen in plaats van op het voeren van een gedegen onderzoek naar de nood aan internationale bescherming rekening houdende met het profiel van de verzoeker in kwestie.

Niet zonder verbazing met succes, nu elk asielrelaas steeds dermate kan gefileerd worden tot op een niveau dat er incongruenties komen bloot te liggen

Verzoekers zijn onderscheiden individuen die gebeurtenissen elk op hun eigen wijze beleefd hebben, vanuit hun eigen gezichtspunt, en met een eigen ervaringskader deze gebeurtenissen opslaan om ze vervolgens met eigen accenten opnieuw te vertalen

De weergave ervan jaren later tijdens een uren durend gehoor onder stresserende omstandigheden, met telkens de tussenkomst van een tolk, maakt hun discours per definitie imperfect en vatbaar voor ongerijmdheden, zonder dat dit evenwel moet betekenen dat zij ongeloofwaardig zijn in hun verklaringen

De sociale afkomst is niet onbelangrijk bij de mogelijkheid om op een consistente en samenhangende wijze relaas te doen van vaak traumatiserende gebeurtenissen in een vaak ver verleden

Dergelijke handelwijze strookt niet met de onderzoeksbevoegdheid ten gronde van het CGVS die in alle objectiviteit en onafhankelijkheid dient te geschieden

- *Mbt het verder verblijf van K. (...) en J. (...) in El Salvador: gedrag van verzoekers wordt niet verenigbaar geacht met de ernst van de vrees*

Verwerende partij oppert dat het geenszins geloofwaardig is dat beiden nog 5 maanden in El Salvador verbleven nu zij vreesden voor hun leven

Verzoekers hebben duidelijk aangegeven dat zij niet over voldoende financiële middelen beschikten om het land meteen te verlaten.

Om reden van veiligheid verhuisden zij naar Cuscatlan, waar zij minder in het oog zouden lopen.

Het feit dat zij zich zoals verwerende partij opmerkt, niet voorafgaand informeerden over welke bende de controle voerde over deze zone is te verklaren dat het sowieso altijd een hachelijke onderneming is om te verhuizen nu elke kolonie onder de controle staat van 1 van beide rivaliserende bendes en ook in geval van een zone onder controle van de rivaliserende bende, zij groot gevaar liepen ingevolge hun komst uit een tegengestelde zone. Nansen Note 2021/2 EL SALVADOR- Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag,

<https://nansen-refugee.be/nl/2021/09/08/bendegeweld-internationale-bescherming-el-salvador/>

Het grondgebied van een bende wordt immers afgebakend door onzichtbare en verplaatsbare grenzen. Deze beperken de vrijheid van beweging van de lokale bevolking in hoge mate.

Beiden waren gedwongen hun werkzaamheden voor te zetten om de gelden te kunnen verzamelen die nodig waren om het land te verlaten. Zij dienden in het onderhoud van het gezin te voorzien; stoppen met werken was eenvoudigweg geen optie.

Tevens wachtten zij op de uitkering van de pensioengelden van J. (...), waarvan zij overigens de bewijzen bijbrachten ter staving van hun relaas

Zij namen daarbij de nodige veiligheidsmaatregelen in zoverre mogelijk . K. (...) kwam enkel buiten met bril en pruik. Zij werd door haar man naar haar werk gebracht

Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat K. (...) op verschillende locaties werkzaam was en zij verschillende routes nam. Zij moest noodgedwongen het openbaar vervoer nemen toen haar man omwille van werk niet beschikbaar was.

De studiedag naar de VS waarvan verwerende partij spreekt, betrof een project dat reeds lang op de agenda stond. De aanvraag ervan gebeurde op een moment dat er van problemen nog geen sprake was. J. (...) zag hierin een opportuniteit om het land te verlaten via de VS doch werd hierover niet in detail bevraagd. K. (...) en hij zouden mekaar dan in België terug ontmoeten. Het zou de vertrekkosten alvast drukken.

De these dat verzoekers gerust hadden kunnen verhuizen naar een ander land in de regio, is volstrekt van de pot gerukt. De ganse regio is vergeten van bendegeweld, en bovendien is een verhuis naar het buitenland allerminst een realistische optie, die van een verzoeker om IB kan verwacht worden.

- *Mbt Beweerd "geïsoleerd" karakter van het incident waarbij N. A. (...) betrokken raakte in 2018 en van de overvallen op de bus tot drie maal toe waarbij Z. K. (...) het slachtoffer werd van aanranding*

Verwerende partij stelt dat het incident dat zich afspeelde in 2018 een alleenstaand incident betrof, om vervolgens te besluiten dat er geen reel risico op ernstige schade is aangetoond.

Het incident kan onmogelijk steriel beoordeeld worden, zonder de overige incidenten waarbij N. (...) betrokken was, in rekening te brengen.

Een zelfde redenering hanteert verwerende partij aangaande de feiten waarvan K. Z. (...) op emotionele wijze getuigde.

Zij werd op de bus tot drie maal toe het slachtoffer van een overval tijdens haar verplaatsingen werk/huis.

Tevens werd zij seksueel misbruikt.

De reden dat K. (...) hierover niet heeft gesproken bij DVZ houdt verband met de schaamte en het taboe dat op dergelijke thema's rusten. Zelfs haar partner J. (...) is tot op heden niet op de hoogte van wat er haar toen overkomen is.

Verwerende partij erkent de ernst van deze feiten waarover K. (...) in detail consistente verklaringen wist af te leggen.

Om ze vervolgens als geïsoleerde feiten te klasseren, om ook hier te besluiten dat er geen reel risico op ernstige schade is aangetoond?!

Diergelijke handelwijze druist in tegen de deontologie die van verwerende partij mag verwacht worden.

Van objectieve en neutrale onderzoeksvoering is geen sprake.

De feiten waarover verzoekers verhalen dienen in hun onderlinge samenhang bekeken te worden en niet geïsoleerd als verdwaalde atomen.

De feiten getuigen van de bittere realiteit dat bendegeweld in El Salvador de bevolking treft, en de vrouw een verhoogd risico loopt op vervolging en/ of ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekster loopt dan ook ingevolge haar persoonlijk profiel als middelbare vrouw een verhoogd risico op vervolging, minstens op ernstige schade in geval van terugkeer naar El Salvador.

Zij heeft geloofwaardige feiten aangebracht die niet ter discussie worden gesteld door verwerende partij.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

"(...)"

Dit artikel vormt een belangrijke wettelijke bepaling die – in overeenstemming met de Herschikte Kwalificatierichtlijn – de asielinstanties verplicht om bij de beoordeling van de asielaanvraag, ook rekening te houden met het profiel van de asielzoeker. Dit impliceert bijvoorbeeld dat rekening gehouden dient te worden met het feit dat een asielzoeker ernstige psychische problemen heeft ten gevolge van bijvoorbeeld foltering of verkrachting.

De verplichting voor verwerende partij om de kwetsbaarheid in overweging te nemen tijdens het asielinterview is expliciet opgenomen in het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS:

"(...)" (artikel 4 KB voor de vaststelling van de procedure voor het CGVS)

Maar ook bij de beoordeling van de asielaanvraag dient dit principe in overweging te worden genomen:

"(...)" (artikel 27 voormeld KB)

Het kwetsbaar profiel van verzoekster werd niet afdoende in overweging genomen. K. Z. (...) kent als seksueel door bendeleden misbruikte El Salvadoraanse vrouw wel degelijk een risicoprofiel.

Het CGVS is in deze verplicht op zorgvuldige wijze een toekomstgericht onderzoek naar verzoekers hun vrees voor vervolging door criminele bendes in El Salvador uit te voeren, zoals de RVV inmiddels bevestigd heeft. Het onderzoek behelst een beoordeling van een toekomstig risico of het nu vervolging of ernstige schade betreft. Vervolging of ernstige schade die zich in het verleden heeft voorgedaan is van directe relevantie voor de beoordeling van het toekomstig risico.

Hoewel vervolging in het verleden ondergaan een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 VW is het er geen vereiste voor. Eigen aan het asielrecht is dat de vrees voor vervolging toekomstgericht beoordeeld moet worden.

(RVV 23 april 2021, nr 253 392, 17) in dezelfde zin RVV 23 april 2021 nr 253 389, 18-19

- *Mbt de werkzaamheden van K. Z. (...) haar partner, J. V. (...) als consultant*

Verzoeker was actief als consultant en verplaatste zich voor het werk naar verschillende gebieden onder controle van de 2 rivaliserende bendes

Dat zijn job bijzonder risicovol was, bewijst het feit dat hij door soldaten werd begeleid in bepaalde regio's.

Verzoeker haalt tijdens zijn gehoor een aantal voorbeelden aan waaruit blijkt dat hij behalve het betalen van renta op bijna dagelijkse basis, wordt blootgesteld aan bendegeweld, door middel van intimidatie en afpersing.

Verwerende partij stelt dat zijn getuigenis betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in het land doch niet als bewijs van een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging gelden

Deze zienswijze kan niet gevolgd worden

Het profiel van verzoeker is dermate specifiek dat hij wel degelijk een verhoogd risico loopt op vervolging.

Zijn werkzaamheden als consultant, verspreid over het land, staan niet ter discussie.

Hij loopt in het oog van de spreekwoordelijke storm aan bendegeweld die over het land raast. Bendegeweld neemt er epidemische dimensies aan. Met andere woorden is sprake van een concreet risicoprofiel het slachtoffer van geweld te worden

Meer algemeen stelt de vereist van individualisatie van de vrees een obstakel voor de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag en voor de erkenning van vervolgingspatronen die het geheel van de bevolking of een groep van personen treffen. Niets in de bewoordingen van de vluchtelingendefinitie wijst erop dat een vluchteling individueel geïsoleerd moet worden.

De individualisatie van de gegronde vrees is het gevolg van verwarring met de link die aangetoond moet worden tussen de gegronde vrees voor vervolging en de gronden van vervolging, namelijk ras, nationaliteit, politieke opinie, religie en het behoren tot een sociale groep. Voor het vaststellen van een link met het Vluchtelingenverdrag is het niet noodzakelijk dat een verzoeker gekend is door de vervolger of persoonlijk geïsoleerd wordt.

Verzoekers maken op grond van hun consistente verklaringen hun vrees voor vervolging minstens ernstige schade wel degelijk reëel, in weersprek van wat verwerende partij voorhoudt.

Tweede asielmotief: Onttrekking aan de autoriteit van de bende MS 13 door het land te verlaten

Een terugkeer zou de bende MS 13 meteen "ter ore komen" en verzoekers in een levensbedreigende situatie plaatsen.

Het vertrek van een gezin – inzonderheid wanneer deze reeds in het vizier liepen van de bende aan de macht – wordt automatisch als een daad van verzet wordt beschouwd, en betekent een vernedering voor de bende die er de controle heeft.

Het bendegeweld is ruim verspreid in El Salvador, zowel in de stad als het platteland, zodat er geen veilig alternatief is. De bendeleden communiceren met mekaar en weten steeds de achtergrond van de persoon in kwestie te traceren. Zij monitoren de bewegingen in de kolonies.

Tevens dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoekers tot de groep van terugkeerders behoren die na een vertrek zonder toestemming van MS 13 terugkeren na een verblijf in het buitenland gedurende maar liefst 2 jaar!

Met andere woorden dient belang te worden gehecht aan het feit dat verzoeker een daad van verzet/verraad stelde volgens de "codes" van de bende MS 13 door hun weigering in te gaan op een concrete eis, en door zich vervolgens te onttrekken aan hun controle.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer, niet volstaat om een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 V.

Deze zienswijze is in het geval van verzoekers niet juist.

Verwerende partij refereert naar de "COI Focus; Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 17 december 2020

Verwerende partij poneert op grond hiervan dat terugkeerders vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Om vervolgens te stellen dat het enige verschil is gelegen in de mogelijkheid van afpersing van terugkeerders door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf!

In deze COI wordt een onderscheid gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders.

Dit onderscheid dient in acht te worden genomen

De terugkeer naar El Salvador is immers een bijzonder complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn / haar vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij/ zij verbleven heeft.

In de bestreden beslissing ontbreekt echter elk grondig en objectief individueel onderzoek opzichts van verzoekers, hetgeen ontoelaatbaar is gelet op de onderzoeksbevoegdheid ten gronde van verwerende partij..

Meer bepaald gaat verwerende partij voorbij aan het onbetwist feit dat verzoekers ernstige bende gerelateerde problemen kenden VOOR hun vertrek uit El Salvador, hetgeen een element van kapitaal belang uitmaakt.

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing expliciet dat wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders, er geen systematische opvolging is om hun veiligheid te garanderen, en de informatie hierover beperkt is omwille van "verschillende redenen"

Bij nazicht blijkt dat de informatie uit de geciteerde COI Focus beperkt is tot de terugkeerders uit de VS! Informatie over terugkeerders uit Europa, is niet voorhanden.

Ook de meest recente COI focus van 17 juli 2021 bevestigt de afwezigheid van informatie over eventuele risico's voor terugkeerders uit Europa, en verduidelijkt dat 99% van de terugkeerders uit de VS en Mexico afkomstig zijn in 2020 en dat deze specifieke omstandigheid voorwerp van onderzoek vormde voor de verschillende geconsulteerde bronnen.

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_Salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf, pagina 17/33 en 2/33

Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt de personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.

Human Rights Watch concludeert in zijn rapport *Deported to danger* dat gezien het aanzienlijk niveau van geweld in El Salvador, terugkeerders worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging voor hun leven of fysieke integriteit. Daarom roept HRW op om in geval deze personen niet erkend worden als vluchteling, in complementaire vormen van bescherming te voorzien. Note 2021/2 EL SALVADOR- Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag, p 22

<https://nansen-refugee.be/nl/2021/09/08/bendegeweld-internationale-bescherming-el-salvador/>

Ook expert Thomas Boerman bevestigt dat personen die bendegeweld ontvluchten en gedwongen worden terug te keren naar El Salvador vermoord worden of blootgesteld worden aan extreme vormen van geweld. Nansen Note 2021/2 EL SALVADOR- Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag, p 22

<https://nansen-refugee.be/nl/2021/09/08/bendegeweld-internationale-bescherming-el-salvador/>

Een erkenning van verzoekers als vluchteling is wel degelijk mogelijk op grond van de Conventie Van Geneve.

Spanje bevestigde eerder reeds dat de El Salvadoraanse overheid niet bij machte is om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door de bendes.

"(...) (COI FOCUS situation sécuritaire 6/35)

Vrije vertaling :

"Tot slot merkte de NGO Comisión Española de Ayuda al Refugiado (CEAR) in april 2019 op dat de Spaanse rechtbank Audiencia Nacional sinds 2017 bendeslachtoffers als vluchteling erkent: "door een situatie van algemeen geweld is de Salvadoraanse staat niet in staat om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes. ((COI FOCUS situation sécuritaire 6/35)

De bendes en autoriteiten viseren hierbij vooral burgers met een duidelijk profiel ("Salvador: Situation Sécuritaire" van 15 juli 2019, p. 11-19) waaronder: burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten: informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen; familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes; burgers die bendes verlaten of verraden hebben; LGBTI-personen; burgers met bepaalde beroepen; (ex-)politieagenten en (ex-)militairen; burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten; inboorlingen, (...)

In die zin beschrijft het rapport "An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, opgesteld door het "Refugee Law Initiative" van de universiteit van Londen, het geweld door de bendes als "highly targeted and individualized".

Ook het UNHCR stelt "that most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons" ["Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016, p. 44-45-

https://www.ecoi.net/en/file/local/1259547/1930_1458131708_56e706e94.pdf."

In een tweede middelonderdeel laten verzoekende partijen wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming het volgende gelden:

"Verwerende partij stelt dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming onder verwijzing naar de algemene situatie in EL SALVADOR

Onterecht meent verwerende partij dat de algemene situatie van bendegeweld in El Salvador niet als een gewapend conflict kan worden gecatalogeerd.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)".

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het risico moet echt zijn. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: "De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict" (HvJ 30 januari 2014 (GK, "Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen", C285/12, punt 29).

Het Hof vervolgt (in punt 30): "Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)".

Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

Het bendegeweld in El Salvador beantwoordt aan voormelde definitie van een binnenlands gewapend conflict.

In de afgelopen zeventien jaar hebben linkse en rechtse regeringen elkaar afgewisseld en een repressief beleid gevoerd dat uiteindelijk niet erg effectief is in het licht van de ontwikkeling van het bendefenomeen. Ondanks een duidelijke gestage daling van het aantal moorden sinds 2015, zijn bronnen het erover eens dat El Salvador het gevaarlijkste land ter wereld is.

De veiligheidstroepen die zich bezighouden met de bestrijding, bestaan uit politieagenten, ondersteund door militairen. Geleidelijk aan zijn de buitengewone maatregelen sinds 2015 permanent geworden. Veiligheidstroepen worden ervan beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor buitengerechtelijke executies, willekeurige arrestaties, gedwongen ontheemding en marteling. De rechterlijke macht is ineffectief en corrupt.

De aanwezigheid van bendes is op bijna het hele nationale grondgebied voelbaar en verspreidt zich sinds 2015 naar het platteland in de gemeenten waar de aanwezigheid van de politie laag is. Zij zijn aanwezig in 94 % van de 262 gemeenten en gevestigd in arme of lagere middenklasse stedelijke – of plattelandsgebieden.

De territoriale controle die door bendes wordt uitgeoefend, beperkt de vrijheid van verkeer. Landbouw, visteelt en handel worden getroffen door afpersing. De meeste scholen worden getroffen door de aanwezigheid van bendes. Alle grote politieke partijen van El Salvador betaalden op een bepaald moment tijdens de verkiezingen bendes en de huidige president Nayib Bukele maakte afspraken met de bendes toen hij burgemeester van San Salvador was om zijn projecten in gevaarlijke gebieden uit te voeren.

De bendes zijn sterk georganiseerd. Zij hebben de macht en de controle over de verschillende Colonias. De algemeen bekende feiten stroken met het relaas van verzoeker en ondersteunen de geloofwaardigheid ervan.

Deze specifieke individuele omstandigheden van verzoekers zijn niet nader onderzocht door verwerende partij

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, de richtlijnen van het UNHCR en de COI-Focussen (Salvador : retour au pays des ressortissants, 12 juli 2019, en Salvador: Situation sécuritaire,

15 juli 2019, verder COI Veiligheidssituatie genoemd) blijkt dat in El Salvador sprake is van "het bestaan van een héél groot risico op vervolging/of ernstige schade voor elke Salvadoraanse burger."

Deze bronnen spreken van "een heel hoog niveau van geweld omwille van een sluipende strijd tussen bendes (de mara's of pandilla's) en de veiligheidsdiensten (politie en leger)..." Met uitzondering van "de hogere sociale klasse, die het zich kan permitteren om in heel dure beveiligde wijken te wonen, wordt de hele bevolking – inbegrepen de middenklasse – blootgesteld aan het bende gerelateerd geweld in El Salvador". "De aanwezigheid van bendes over het heel grondgebied maakt van hen een de facto autoriteit in die zin dat zij een directe controle hebben over het dagelijks leven van de bevolking", dat "er jaarlijks tussen 250.000 en 300.000 personen dienen te verhuizen (tussen 4 en 5% van de bevolking, zie COI veiligheidssituatie, p. 25), een grote meerderheid omwille van bedreigingen van bendes en geweld" en dat "wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt het voorwerp [wordt] van een onderzoek van de heersende bende".

Uit voormelde bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in Salvador na 2015 sterk evolueerde, dat "daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen hebben over regio's en gebieden en vooral bevolking, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat "de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflict-zones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking)", dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd (stuk 5)", dat er zodoende er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd.

De meest recente CIO Focussen die verschenen zijn, ontkrachten voormelde bevindingen niet, integendeel. Ook de meest recente COI Focus van 17 juli 2021 wijst op de verhoogde risico's waaraan terugkeerders worden blootgesteld.

Op grond hiervan dient te worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, §2, c) VW en van artikel 15, c) van de kwalificatierichtlijn".

De angst van verzoekers is CONCREET want op onbetwistbare feiten gestoeld ten tijde van hun vertrek uit El Salvador.

De tijdens het gehoor ingeroepen en omstandig gemotiveerde motieven, in hun onderlinge en onmiskenbare samenhang bekeken met de specifieke leefwereld van verzoekers en hun minderjarige zoon, en de situatie in El Salvador zoals hoger uiteengezet, zijn afdoende om het voorhanden zijn van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in artikel 48/4 §2 Vw te beoordelen.

Bijgevolg is het op grond van de feiten hierboven vermeld en het profiel van verzoekers voldoende komen vast te staan dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoekers vervolging dienen te vrezen wanneer zij naar hun land van herkomst zouden worden teruggezonden.

Verwerende partij heeft nagelaten een individueel onderzoek te voeren, minstens te motiveren waarom er geen sprake zou zijn van een schending van artikel 48/4 Vw in hoofde van verzoekers.

Verzoekers in het bijzonder kennen een kwetsbaar profiel door de ervaringen in hun thuisland.

In het bijzonder werd door verwerende partij geen rekening gehouden met het bijzonder kwetsbaar profiel van Z. K. (...) als slachtoffer van seksueel misbruik in het verleden.

Deze verhaalde feiten an sich worden nergens in de bestreden beslissing betwist als onwaarachtig.

Integendeel, verwerende partij rept hier met geen woord over.

Bijgevolg is er opnieuw geen afdoend onderzoek verricht naar het verhoogd risico op vervolging in het licht van het vaststaand kwetsbaar profiel van mevrouw Z. (...).

Uit onderzoek is algemeen bekend dat het bendege geweld bij uitstel een gender gerelateerd karakter kent. Vrouwen vormen één van de doelgroepen voor vervolging door de bendes.

De COI Focus "Salvador. Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020 bevestigt dat het niet betalen of met vertraging betalen van renta kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16).

Ook de UNHCR Guidelines vermelden dat de weigering om te betalen door de bendes kan worden geconstrueerd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en dit geweld kunnen snel escaleren met elk

voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes.

De UNHCR guidelines bevestigen de problematiek: "In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador" (p. 28) – Vrije vertaling: In enkele zaken werden gedepoteerden en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood).

Uit de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft.

De recente update van de COI focus bevestigt dat verschillende bronnen wijzen op het feit dat personen die in het buitenland verbleven hebben beschouwd worden als personen die beschikken over financiële middelen

In het geval van verzoekers is sprake van een verblijf in het buitenland van maar liefst 2 jaar een bijzonder ruime periode. De COI Focus van 17 juli 2021 bevestigt dat in zonderheid deze personen een risico lopen op afpersing in geval van terugkeer pag 20/33

Het vereist objectief en individueel onderzoek is in casu niet gevoerd

Het past derhalve dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat aan verzoekers vooralsnog de asiestatus, subsidiair de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op artikel 3 EVRM kunnen verzoekers in geen enkel geval worden teruggeleid naar hun land van herkomst.

In hoogst ondergeschikte orde verzoeken verzoekers dat de bestreden beslissing wordt vernietigd indien essentiële elementen ontbreken om tot voormelde hervorming te besluiten, zonder aanvullende onderzoekdaden te moeten bevelen en de zaak naar verwerende partij terug te verwijzen."

2.1.2. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Zij parafaseren de inhoud van deze bepaling en stellen dat zij, op tweede verzoeker en tweede verzoekster na, de notities van hun persoonlijke onderhouden niet hebben ontvangen. Zij menen dat voormeld artikel 57/5^{quater} geschonden is omdat zij niet in staat werden gesteld hun opmerkingen te formuleren vooraleer de adjunct-commissaris-generaal een beslissing nam. Dit betreft volgens hen een substantiële onregelmatigheid.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen in het eerste middel de schending aan van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen in het eerste middel aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig is en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in deze context van vervolging niet vanzelfsprekend is, omdat (B) hij en zijn schoonbroer N., tweede verzoeker *in casu*, niet aannemelijk maken dat MS-13 hen tevergeefs onder dwang heeft proberen te rekruteren, volgens hen nochtans een mogelijke reden waarom zij later door de bende zouden zijn geviseerd, nu (i) hun verklaringen over hun eerste rekruteringspoging niet stroken met informatie over de rekruteringspraktijken van de bende, (ii) zij en de moeder en zus van eerste verzoeker, respectievelijk eerste en derde verzoekster *in casu*, zeer vage en oppervlakkige verklaringen afleggen over de persoon die hun rekrutering jarenlang wist tegen te houden, (iii) eerste verzoeker niet met zekerheid kan zeggen welke bendeleden die betrokken waren bij het incident van 9 oktober 2019 hij herkende van de eerdere rekruteringspogingen, (iv) tweede verzoeker, alsook eerste en derde verzoekster, niets vermelden over deze rekruteringspogingen tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), (v) derde verzoekster niet eens bij benadering kan zeggen wanneer deze rekruteringspogingen plaatsvonden, en (vi) eerste verzoekster verklaart dat zij niet op de hoogte was van deze rekruteringspogingen tot zij in België was, omdat (C) de verklaringen van verzoekende partijen over het incident van 9 oktober 2019 en de daaropvolgende problemen weinig overtuigend zijn, nu (i) de verklaringen van eerste verzoeker en tweede verzoeker niet eensluidend zijn wat betreft het bendelid dat een wapen bijhad, (ii) eerste verzoeker, eerste verzoekster en tweede verzoeker verklaren dat er vier bendeleden waren, terwijl derde verzoekster het telkens over slechts drie bendeleden heeft, (iii) de verklaringen van eerste verzoeker niet stroken met de klacht die eerste verzoekster zou hebben ingediend wat betreft het bendelid dat het woord zou hebben gevoerd, (iv) de uitleg waarom eerste verzoekster de ochtend na het incident een klacht heeft ingediend bij de politie niettegenstaande dit volgens haar gelijkstaat aan het tekenen van een doodsvonnissen opmerkelijk is, (v) de originele klacht een slechte kopie betreft waarop met balpen geschreven is en die een stempel van de politiedelegatie van Cuscalan draagt, (vi) eerste verzoekster verklaart niet meer te weten wanneer zij haar paspoort heeft afgehaald, terwijl uit haar paspoort blijkt dat zij dit op 10 oktober 2019 heeft verkregen, dezelfde dag dat zij in paniek naar het politiekantoor zou zijn gegaan, (vii) de verklaringen van tweede verzoeker over zijn paspoort weinig doorleefd zijn, (viii) zij een zeer vreemd beeld schetsen van de werkwijze van MS-13 nadat zij de eis van de bende om vijfduizend dollar te betalen binnen de vijftien dagen negeerden, (ix) het vreemd is dat derde verzoeker en derde verzoekster na het bezoek van de bende nog drie dagen thuis zijn blijven wonen en dat de bende hen in die dagen ook volkomen met rust liet, (x) het zeer opmerkelijk is dat derde verzoeker en derde verzoekster nog vijf maanden, tot maart 2020, in El Salvador zijn gebleven, (xi) het gedrag van derde verzoeker en derde verzoekster niet verenigbaar is met de door hen verklaarde vrees om vermoord te worden door de bende MS-13 en (xii) de overige door eerste verzoeker neergelegde documenten geen

afbreuk doen aan deze vaststellingen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door haar opgegeven reden van vertrek rechtstreeks verbonden is aan de problemen van haar zoon F., eerste verzoeker *in casu*, haar dochter K., derde verzoekster *in casu*, en haar schoonzonen J. en N., respectievelijk derde en tweede verzoeker *in casu*, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) de door haar neergelegde identiteitskaart betrekking heeft op haar identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk worden betwist, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de tweede bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door hem opgegeven reden van vertrek rechtstreeks verbonden is aan de problemen van zijn schoonmoeder, eerste verzoekster *in casu*, zijn schoonbroer F., eerste verzoeker *in casu*, zijn schoonzus K., derde verzoekster *in casu*, en zijn schoonbroer J., derde verzoeker *in casu*, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) de bedreiging in 2018 door leden van de bende 18 een eenmalig en losstaand incident was en hij aan de hand hiervan niet kan aantonen heden bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade te lopen, omdat (C) de overige door hem voorgelegde documenten deze beslissing en beoordeling niet kunnen wijzigen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de derde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door haar opgegeven reden van vertrek rechtstreeks verbonden is aan de problemen van haar echtgenoot N., tweede verzoeker *in casu*, haar moeder, eerste verzoekster *in casu*, haar broer F., eerste verzoeker *in casu*, haar zus K., derde verzoekster *in casu*, en haar schoonbroer J., derde verzoeker *in casu*, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) haar documenten reeds werden besproken in de beslissing van tweede verzoeker, waarbij de desbetreffende motieven van de derde bestreden beslissing worden hernomen, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel

risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de vierde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de vijfde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat derde verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door hem opgegeven reden van vertrek rechtstreeks verbonden is aan de problemen van zijn schoonmoeder, eerste verzoekster *in casu*, zijn schoonbroer F., eerste verzoeker *in casu*, en zijn schoonbroer N., tweede verzoeker *in casu*, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) de vier door hem aangehaalde incidenten die hij heeft meegemaakt in relatie tot zijn werk geen verband houden met de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève, niet zwaarwichtig genoeg zijn om te worden beschouwd als ernstige schade en hij daarbij bovendien niet persoonlijk werd geïmponeerd waardoor hij ook niet kan aantonen bij terugkeer problemen te krijgen met bendes of criminelen die zouden resulteren in ernstige schade, omdat (C) de overige door hem voorgelegde documenten deze beslissing en beoordeling niet kunnen wijzigen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de vijfde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Tot slot wordt ook in de motieven van de zesde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat derde verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de door haar opgegeven reden van vertrek rechtstreeks verbonden is aan de problemen van haar moeder, eerste verzoekster *in casu*, haar broer F., eerste verzoeker *in casu*, en haar schoonbroer N., tweede verzoeker *in casu*, waarbij de desbetreffende motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, omdat (B) zij de drie incidenten die zij heeft meegemaakt op de bus van of naar het werk niet heeft vermeld bij de DVZ en zij niet kan aantonen dat zij bij deze feiten, hoe spijtig en laakbaar deze ook zijn, persoonlijk geïmponeerd werd en dat zij bij terugkeer naar El Salvador (opnieuw) zou worden geïmponeerd als gevolg van deze incidenten, omdat (C) de gebeurtenis waarbij haar zoon E. J. marihuana werd aangeboden op school een eenmalig incident betreft waarbij haar zoon de marihuana enkel kreeg aangeboden en hij dit aanbod heeft kunnen weigeren zonder dat hier enige negatieve consequenties aan verbonden waren, omdat (D) haar vrees dat haar zoon gerekruteerd kan worden door een bende louter hypothetisch is, omdat (E) de overige door haar voorgelegde documenten deze beslissing en beoordeling niet kunnen wijzigen, omdat (F) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (G) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de zesde bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het eerste middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Over de aangevoerde schending van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen voeren in het tweede middel van hun verzoekschrift aan dat artikel 57/7^{quater} van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden is omdat zij, op tweede verzoeker en tweede verzoekster na, geen (kopie van de) notities van hun persoonlijke onderhouden hebben ontvangen en daardoor niet in staat waren om hierover opmerkingen te formuleren voor het nemen van de bestreden beslissingen. De Raad wijst erop dat de (adjunct-)commissaris-generaal er overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 2, van de Vreemdelingenwet slechts toe gehouden is een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud te betekenen aan de verzoeker of zijn advocaat wanneer die dergelijke kopie schriftelijk aanvraagt en deze aanvraag de (adjunct-)commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud. Uit de stukken van de administratieve dossiers blijkt evenwel niet dat eerste verzoeker, eerste verzoekster, derde verzoeker en derde verzoekster schriftelijk een kopie van de notities van hun persoonlijk onderhoud hebben aangevraagd. Het kan de adjunct-commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij niet in staat geweest zijn opmerkingen te formuleren voor het nemen van de bestreden beslissingen. Bovendien beschikken verzoekende partijen met onderhavig beroep over de mogelijkheid om in voorliggend verzoekschrift alsnog eventuele opmerkingen over de notities van hun persoonlijk onderhoud te laten kennen. De schending van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten omwille van problemen met de bendes die in hun land actief zijn. Op 9 oktober 2019 zouden er vier leden van de bende *Mara Salvatrucha* (MS-13) naar het huis zijn gekomen waar eerste verzoeker, eerste verzoekster, tweede verzoeker en tweede verzoekster samen woonden in Urbanizacion Sierra Morena in de gemeente Soyapango, gelegen in het departement San Salvador. De bendeleden zouden naar eerste verzoeker gevraagd hebben en hem en zijn familie vijftien dagen de tijd gegeven hebben om het huis te verlaten en vijfduizend dollar te betalen. Terwijl eerste en tweede verzoeker zochten naar een oplossing voor hun problemen, zou eerste verzoekster de volgende ochtend bij de politie een klacht hebben ingediend tegen de bendeleden, nadat zij tevergeefs probeerden eerste en tweede verzoeker telefonisch te bereiken. Toen eerste en tweede verzoeker terug thuis waren en vernamen wat eerste verzoekster had gedaan, zouden zij besloten hebben dat er geen ander optie was dan hun land van herkomst te ontvluchten uit angst dat de bendeleden hen zouden vermoorden indien ze er achter zouden komen dat er een klacht werd neergelegd. Vervolgens zouden zij de nodige voorbereidingen hebben getroffen om het land te verlaten. Op 15 oktober 2019 zouden eerste verzoeker, eerste verzoekster en tweede verzoeker ingetrokken zijn bij een vriend van eerste verzoeker in de gemeente Antiguo Cuscatlán, gelegen in het departement La Libertad, om vervolgens op 23 oktober 2019 hun land te verlaten en naar België te reizen. Eind oktober 2019 zouden drie leden van MS-13 naar het huis van derde verzoeker en derde verzoekster in Urbanizacion Sierra Morena in Soyapango zijn gekomen en naar eerste verzoeker gevraagd hebben. Waar zij eerst getracht hadden voor te houden dat ze eerste verzoeker niet kenden, zouden de bendeleden gereageerd hebben dat ze wisten dat ze familie waren van eerste verzoeker en dat ze eerste verzoeker dienden te zeggen dat hij wist wat hij moest doen en dat indien hij dit niet deed, zij allemaal goed wisten wat de gevolgen zouden zijn. De dag na het bezoek van de bendeleden zouden derde verzoeker en derde verzoekster gemerkt hebben dat er verwijzingen naar de bende MS-13 waren aangebracht in het stof op de wagen van derde verzoeker, waarmee de bendeleden volgens hen kenbaar maakten dat ze hen wilden vermoorden. 's Avonds zou derde verzoekster twee bendeleden uit een wagen hebben zien stappen in de buurt van hun huis, waaronder één van de bendeleden die de dag ervoor bij hen thuis waren geweest. De volgende dag zou derde verzoekster diezelfde wagen opnieuw hebben opgemerkt maar niemand hebben gezien. Begin november 2019 zouden derde verzoeker en derde verzoekster naar het huis van een tante van derde verzoekster in Antiguo Cuscatlán zijn vertrokken en daar gebleven zijn tot aan hun vertrek uit El Salvador in maart 2020. Op 7 maart 2020 zouden zij samen met tweede verzoekster en haar twee kinderen, die tot dan toe in de *colonia* Atlacatl waren blijven wonen, hun land van herkomst hebben verlaten en naar België zijn gereisd.

Verzoekende partijen brengen de problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten in verband met een aantal incidenten in 2017 waarbij bendeleden van MS-13 zouden hebben geprobeerd om eerste en tweede verzoeker te rekruteren maar daar niet in slaagden

omdat eerste en tweede verzoeker telkens konden rekenen op de tussenkomst van een kennis die lid was van de bende. Nadat deze kennis in augustus of september 2019 werd vermoord hebben de bendeleden zich uit wraak op eerste verzoeker gericht, zo stellen eerste en tweede verzoeker te vermoeden.

Behalve de rechtstreekse bedreigingen die zij eind november 2019 omwille van eerste verzoeker zouden hebben ontvangen, halen derde verzoeker en derde verzoekster nog een aantal andere gebeurtenissen aan waarbij zij geconfronteerd werden met bendegeweld. Zo maakt derde verzoekster melding van drie incidenten die zich zouden hebben voorgedaan op de bus van of naar haar werk. Bij het eerste incident, in december 2017, zou zij door bendeleden seksueel misbruikt en vervolgens bestolen zijn, bij het tweede incident, in maart 2019, zouden bendeleden haar geslagen en bestolen hebben en bij het derde incident, in augustus 2019, zouden bendeleden haar hebben willen bestelen doch zou zij niets hebben bijgehouden. Derde verzoeker maakt melding van meerdere voorvallen met bendeleden tijdens de uitoefening van zijn job als consultant. Zo zou hij eens met collega's aan het werk zijn geweest in Cruz Verde, gelegen in het departement Santa Ana, toen een groep bendeleden hun richting uit kwam. Deze bendeleden zouden evenwel nooit tot bij hen zijn gekomen omdat derde verzoeker en zijn collega's begeleid werden door soldaten. Een andere keer zouden derde verzoeker en enkele collega's ergens tussen San Salvador en Acajutla benaderd zijn door een bendelid dat onder invloed was en ermee dreigde zijn mede-bendeleden te gaan halen, waarop zij zich uit de voeten maakten. Bij een andere gelegenheid zou derde verzoeker tijdens een tussenstop aan een winkel door enkele bendeleden gevraagd zijn eten en drinken voor hen te kopen, wat hij zou hebben gedaan en waarna hij kon beschikken. Tijdens het vierde incident dat derde verzoeker aanhaalt zou hij op weg naar de plaats waar hij moest gaan werken in Sitio del Niño zijn tegengehouden door politieagenten die hem vertelden dat zij twee dagen eerder een zware confrontatie hadden gehad met veertig gewapende bendeleden en hem adviseerden om niet verder te gaan. Daarop zou derde verzoeker besloten hebben om niet te gaan werken in dit gebied.

Tweede verzoeker en tweede verzoekster maken tevens melding van een incident dat zich zou hebben voorgedaan in 2018 toen zij 's nachts met hun zoon te voet terugkwamen van de kerk waarbij zij onderschept werden door een busje waarin zich vijf leden van de bende 18 bevonden. Vier van de bendeleden zouden uitgestapt zijn en tweede verzoeker bij de keel hebben gegrepen omdat ze hem ervan verdachten tot een rivaliserende bende te behoren. Zij zouden hem onder bedreiging met een mes hebben gecontroleerd op de aanwezigheid van tatoeages en beroofd van zijn gsm en hem en tweede verzoekster vervolgens weer hebben laten gaan nadat die laatste hen de bijbel had getoond die zij bij had.

Verzoekende partijen stellen bij terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen dat zij en hun familie zullen worden vermoord door de bende MS-13. Eerste verzoeker geeft daarnaast aan specifiek voor zijn dochter te vrezen dat de bende haar zal verkrachten en vermoorden omdat zij kwetsbaar is en men hem zo zal kunnen raken op zijn zwakste plek. Tweede verzoeker en tweede verzoekster geven bijkomend aan te vrezen dat hun zoon verplicht zal worden zich bij de bendes te voegen en dat hun dochter verplicht zal worden de vrouw te worden van een bendelid en dat zij zal worden verkracht of vermoord. Derde verzoeker en derde verzoekster stellen tevens te vrezen dat de kinderen van derde verzoekster door de bendes zullen worden gerekruteerd en dat zij zelf zullen worden vermoord indien zij zich daar als ouders tegen verzetten. Wat betreft haar dochter geeft derde verzoekster nog aan te vrezen dat zij zal worden gedwongen de vrouw te worden van een bendelid en bij weigering zal worden ontvoerd, verkracht en vermoord.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde eerste verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, zijn identiteitskaart, een bundel *boarding passes*, uittreksels uit het strafregister op zijn naam en op naam van zijn schoonbroer, een medisch attest betreffende zijn dochter, een notariële akte en de geboorteakte van zijn dochter voor, alsook fotokopieën van zijn rijbewijs, van het paspoort van zijn dochter, van een reservatieformulier betreffende zijn vluchten en van een document inzake de revalidatie van zijn dochter (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker, stuk 5, map met 'documenten').

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legde eerste verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar identiteitskaart voor en een fotokopie van haar paspoort (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 5, map met 'documenten').

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden tweede verzoeker en tweede verzoekster in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en die van hun kinderen, hun identiteitskaarten, hun NIT's, de geboorteaktes van hun kinderen, een aangifte van 10 oktober 2019, twee notariële aktes van 11 oktober 2019, een factuur van een reisbureau en twee huwelijksaktes voor (adm. doss. tweede verzoeker en tweede verzoekster, stuk 5+5B, map met 'documenten').

Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming legden derde verzoeker en derde verzoekster in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en die van de kinderen van derde verzoekster, vier vervallen paspoorten op naam van derde verzoeker, hun identiteitskaarten, het rijbewijs van derde verzoeker, twee eigendomsaktes, een arbeidscontract van derde verzoeker, hun werknemerspassen, een envelop met documenten van de pensioendienst AFP, een envelop met de reservatiedocumenten en de factuur van een vlucht op naam van derde verzoeker en een envelop met reservatiedocumenten en vliegtickets op naam van derde verzoekster en haar kinderen voor, alsook fotokopieën van schermafbeeldingen van *WhatsApp*-gesprekken, van e-mails betreffende het werk van derde verzoeker, van foto's van de auto van derde verzoeker en het registratiedocument van een auto, van de aangifte van 10 oktober 2019 die tevens door tweede verzoeker en tweede verzoekster werd neergelegd, van een foto van een doosje medicatie, van een foto van derde verzoekster met verwondingen in het aangezicht en van een doktersattest van 2 juli 2020 (adm. doss. derde verzoeker, stuk 5, map met 'documenten', en adm. doss. derde verzoekster, stuk 5, map met 'documenten').

Met de identiteitsdocumenten, huwelijksaktes, eigendomsdocumenten, uittreksels uit het strafregister en rijbewijzen tonen verzoekende partijen hun identiteit en herkomst en die van hun kinderen aan. Dit zijn elementen die *in casu* niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de vervolgingsfeiten en vrees die zij aanvoeren. De reisdocumenten en vliegtickets kunnen dienen ter staving van hun verklaringen over hun reisweg maar hebben evenmin betrekking op de kern van hun vluchtrelaas. De documenten met medische informatie over de dochter van eerste verzoeker en de notariële akte waarin eerste verzoeker van zijn ex-partner de toestemming krijgt om zijn dochter mee te nemen naar het buitenland bevatten gegevens over de dochter van eerste verzoeker en haar gezondheidstoestand, die op zich niet worden betwist doch geen verband houden met de redenen waarom eerste verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten. De schermafbeeldingen van *WhatsApp*-gesprekken, bundels met e-mails inzake het werk van derde verzoeker, het arbeidscontract en de werkbadges en documenten van de pensioendienst AFP die derde verzoeker en derde verzoekster neerlegden kunnen hun verklaringen over hun werksituatie in El Salvador staven alsook dat derde verzoeker een aanvraag heeft gedaan om zijn pensioen te krijgen. Dit houdt echter geen verband met de vervolgingsfeiten en vrees die zij aanvoeren. De foto's en het registratiedocument betreffende de wagen van derde verzoeker bevatten informatie over het voertuig waarover derde verzoeker in El Salvador beschikte. De foto's bevatten op zich geen enkele aanwijzing inzake het tijdstip waarop, de plaats waar of de omstandigheden waarin zij werden genomen, noch blijkt hieruit dat de bende MS-13 verantwoordelijk is voor de kentekens die op de auto werden aangebracht of dat deze verband houden met de bedreigingen die door de bende zouden zijn geuit. Uit de foto waarop derde verzoekster te zien is met verwondingen in het aangezicht kan evenmin worden afgeleid waar, wanneer of in welke omstandigheden deze werd genomen, noch hoe of door wie de verwondingen werden aangebracht. Uit het doktersattest van 2 juli 2020 kan slechts blijken dat derde verzoekster is doorverwezen naar een psycholoog omwille van stress als gevolg van haar vlucht en verhuis uit haar land van herkomst. Dit attest bevat geen andere informatie en kan als dusdanig niet dienen ter staving van de persoonlijke vervolgingsfeiten waarop derde verzoekster zich beroept. De foto van het doosje medicatie bevat gegevens over het middel dat derde verzoekster verklaart te nemen om beter te slapen. Hieruit kan op zich niet blijken dat eventuele slaapproblemen waarmee zij zou kampen het gevolg zijn van de feiten en gebeurtenissen die zij aanhaalt ter staving van haar verzoek om internationale bescherming. De aangifte van 10 oktober 2019 en de twee notariële aktes van 11 oktober 2019 bevatten louter de verklaringen van eerste verzoekster respectievelijk de verklaringen van eerste verzoekster, eerste verzoeker, tweede verzoeker en twee bureaus over wat hen zou zijn overkomen op 9 oktober 2019, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. Eerste verzoekster en eerste verzoeker gaven tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) overigens aan niet meer te hebben geïnformeerd naar de stand van zaken van het onderzoek (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13, en adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). De loutere omstandigheid dat eerste verzoekster bij de politie aangifte heeft gedaan en dat zij, eerste verzoeker, tweede verzoeker

en hun buren bij een advocaat een verklaring hebben laten opstellen kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze aangifte worden vermeld.

Aldus volstaan de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van hun vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Te dezen kan de Raad na lezing van de administratieve dossiers in navolging van de adjunct-commissaris-generaal slechts vaststellen dat aan de problemen die verzoekende partijen ertoe zouden hebben genoopt hun land van herkomst te verlaten geen geloof kan worden gehecht.

Blijkens de verklaringen van eerste en tweede verzoeker zouden deze problemen zijn voortgevloeid uit wraakgevoelens van de bende MS-13 jegens hen omdat zij zich in 2017 door de herhaaldelijke tussenkomst van een kennis zouden hebben kunnen onttrekken aan rekrutering door de bende. De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen terecht op dat deze verklaringen niet aannemelijk zijn en zet in dit verband in hoofde van eerste verzoeker het volgende uiteen:

“Uit informatie blijkt dat MS13, vanwege de persoonlijke situatie van jongeren en vanwege de reputatie van de bende, nauwelijks actief moet rekruteren en er steeds een vaste stroom van rekruten bestaat. Rekruten doorlopen vervolgens een proces dat jaren kan aanslepen waarbij zij hun loyaliteit aan de bende moeten tonen. Vervolgens worden zij onderworpen aan een test en worden zij, indien ze slagen, geïnitieerd in een ceremonie die “el brinco” heet, waarbij de rekruten gedurende enige tijd geslagen worden. Uw beschrijving over uw eerste rekruteringspoging vallen moeilijk te rijmen met informatie over deze bende. Begin 2017 werd u aangesproken door bendeleden die zeiden dat u lid moest worden en dat de initiatie reeds op de dertiende van die maand zou plaatsvinden (CGVS, p. 18). Dat zij uit het niets beslisten dat u, een op dat moment dertigjarige man, lid moesten worden van de bende en dat de initiatie – normaal gezien voorafgegaan door een zware en brutale leerperiode van soms jaren – reeds de dertiende van die maand zou volgen is weinig geloofwaardig. Nergens geeft u aan waarom zij u – een dertigjarige man, en dus geenszins zo beïnvloedbaar als een jonge jongen – zo nodig in hun bende wilden, noch waarom dit ogenblikkelijk diende te gebeuren zonder dat u zelfs maar de mogelijkheid had om hen te tonen dat u te vertrouwen was en dat u loyaal zou zijn aan de bende.

Nog opvallender is dat uw schoonbroer diezelfde avond hetzelfde meemaakte. Ook hij werd, blijkens zijn verklaringen over zijn eerste rekruteringsincident, aan de bushalte aangesproken en zonder meer gezegd dat hij de bende moest vervoegen. Ook N. (...) biedt geen verdere informatie over de reden waarom dit plots kon gebeuren (CGVS (...), p. 14). Dat de bende plots twee volwassen mannen aanspreekt en beslist dat zij zo goed als meteen lid zullen worden, zonder dat jullie enige affiniteit of affiliatie hadden met MS13 is niet geloofwaardig, temeer daar jullie zelf geen bijkomende informatie bieden die enige duiding kan geven over deze uiterst vreemde rekruteringsincidenten.

Dat uit informatie zou blijken dat de bende in hoogst uitzonderlijke gevallen wel zelf het initiatief neemt tot rekrutering en het slachtoffer tracht te lokken met beloftes van onder meer gemakkelijke toegang tot alcohol en drugs doet bovenstaande vaststellingen geenszins teniet. De vermelding van mogelijke gevallen waarin de bende een rekruteringsperiode zou versnellen doet dit evenmin. Er kan van jullie verwacht dat jullie omstandige verklaringen afleggen over deze rekruteringspogingen, die de oorzaak van jullie problemen en bijgevolg jullie vlucht uit El Salvador zijn, en dat jullie alle nodige informatie en details aangeven. Met jullie vage verklaringen slagen jullie er geenszins in om deze rekrutering aannemelijk te maken.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in het eerste middel van het verzoekschrift betwisten dat bendeleden “uit het niets” beslisten eerste en tweede verzoeker in te lijven, maar geen ernstige poging ondernemen om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontcrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partijen toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter in gebreke blijven. Met het algemene betoog dat zij in een buurt woonden die onder controle stond van de bende (MS-13), dat zij gekend waren door de bendeleden die in de straten de plak zwaaien, dat de bendes het doen en laten van de inwoners zeer goed kennen, dat het een kwestie van tijd en toeval is wanneer een burger zal worden benaderd door de bende en dat de adjunct-commissaris-generaal erkent dat uit de haar bekende informatie blijkt dat het niet uitgesloten is dat de bende soms zelf het initiatief neemt om te rekruteren, blijven zij in gebreke te verklaren waarom zij als volwassen mannen met een profiel dat duidelijk afwijkt

van dat van de typische rekrut plots in 2017 door MS-13 zouden worden gevraagd om zich meteen bij de bende te voegen zonder dat zij hun loyaliteit aan de bende ook maar op enige wijze zouden moeten aantonen.

De adjunct-commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissingen vervolgens terecht op dat verzoekende partijen vage verklaringen hebben afgelegd over de reden waarom de bende uiteindelijk nooit actie heeft ondernomen om eerste en tweede verzoeker daadwerkelijk te laten toetreden en geeft hierover in hoofde van eerste verzoeker de volgende toelichting:

“U zegt hier kort over dat een zekere A. (...) – u bent niet zeker van zijn achternaam maar denkt dat het R. (...) is (CGVS, p. 19 en vragenlijst CGVS, vraag 5) – jullie verdedigde. Jullie hielpen hem dan af en toe door sigaretten of eten te geven. U voegt toe dat hij ook bendelid was (CGVS, p. 19). Ook N. (...) geeft hier geen bijkomende informatie over en verklaart kortweg dat A. (...), die hij kende van vroeger, jullie rekrutering voorkwam (CGVS (...), p. 14). Ook uw moeder kan hier louter op zeggen dat een vriend van jullie geholpen heeft en de bende zei jullie met rust te laten (CGVS (...), p. 19). Uw zus K. (...) verklaart louter dat u iemand kende – het was geen vriend volgens haar – die jarenlang alles tegenhield wat ze u zouden kunnen aandoen (CGVS (...), p. 16). Dit zijn allemaal wel zeer vage verklaringen over hoe u en N. (...) al die jaren buiten schot bleven van de bende. Zo weet u niet eens zeker wat de achternaam is van de persoon die garant stond voor jullie bij de bende en die ook nog eens de macht had binnen de bende om jullie rekrutering tegen te houden. Uw zus K. (...) kent zelfs niet eens de voornaam van jullie beschermengel bij de bende (CGVS (...), p. 16). Gevraagd wat de positie van A. (...) binnen MS13 is antwoordt u op uiterst vage wijze: “Dus in het begin was hij gewoon bij degenen die op straat aanwezig zijn en daar rondhangen. Maar de tweede keer dat we hem hebben aangesproken zei hij dat we geen zorgen moesten maken en dat het niet opnieuw zou gebeuren omdat hij het voor het zeggen had” (CGVS, p. 18). N. (...) kan hier weinig meer over zeggen: “Ik weet niet precies wat zijn functie was maar na ons laatste gesprek waarbij hij zei dat hij degene was die de leider [was] konden we afleiden dat hij een hogere rang had dan degenen die ons wilden rekruteren” (CGVS (...), p. 18). Bovendien kan jullie uitleg over zijn positie niet verklaren hoe hij jullie rekrutering na het eerste incident wist te voorkomen, gezien hij toen volgens u “gewoon bij degenen [was] die op straat aanwezig zijn”. Wanneer uw moeder gevraagd wordt wat ze allemaal weet over A. (...) kan ze louter meegeven dat hij op het einde van de pasaje woont (CGVS (...), p. 19). Dit zijn allemaal zeer vage en oppervlakkige verklaringen over de persoon die uw rekrutering jarenlang wist tegen te houden.”

De argumentatie in het eerste middel dat verzoekende partijen niet over “inside” informatie beschikken over individuele bendeleden, dat over de bende niet openlijk wordt gesproken, dat vragen stellen aan bendeleden volledig uit den boze is en dat slachtoffers van bendegeweld hun belagers zelden of nooit bij naam kennen maar hooguit herkennen “als aanwezig in hun wijk” is niet dienend ter verklaring of verschoning van de vaststelling dat zij over de persoon die het persoonlijk voor hen zou hebben opgenomen tegen andere bendeliden niet meer informatie hebben dan “dat zij de jongen kenden van uit de buurt van vroeger”. Het betoog dat het derde verzoekster niet ten kwade kan worden geduid dat zij niet veel informatie kan verstrekken over deze persoon nu ook eerste en tweede verzoeker weinig informatie hadden over zijn exacte rol binnen de bendeconstructuur kan niet verhullen dat derde verzoekster zelfs niet eens zijn voornaam blijkt te kennen.

Verder merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker terecht het volgende op:

“Het is ook opmerkelijk dat u verklaart dat u enkele bendeleden van het incident van 9 oktober 2019 herkende van uw eerdere rekruteringsproblemen. Echter, u kan opnieuw niet overtuigen. Gevraagd welke van de vier – Payaso, Crazy, Pelon of Tatoada – zegt u: “Volgens mij de Pajaso” (CGVS, p. 17). Gevraagd of alleen hij het was zegt u: “op die moment herinner ik me niet meteen de ander maar ik weet dat het er twee waren” (CGVS, p. 17). Dat u niet met zekerheid kan zeggen welke bendeleden van die avond u eerder onder dwang had trachten te rekruteren komt maar weinig doorleefd over en doet ernstig twifelen aan deze rekrutering.”

Door in het eerste middel zonder meer te stellen dat zij formeel zijn “dat zij op 9 oktober 2 van de 4 bendeleden herkenden toen deze bij hun huis aanklopten met de eis dat zij de woonst binnen de vijftien dagen dienden te verlaten en 5000 dollar moesten betalen” weerleggen noch ontcrachten verzoekende partijen dat eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet met zekerheid kon zeggen welke bendeleden hij op 9 oktober 2019 herkende van de eerdere rekruteringspogingen.

Tot slot wijst de adjunct-commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen terecht op dat noch eerste verzoekster noch tweede verzoeker noch derde verzoekster tijdens hun interview bij de DVZ

melding hebben gemaakt van de eerdere problemen van eerste en tweede verzoeker met bendeleden die hen wilden rekruteren (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, Deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; adm. doss. tweede verzoeker, stuk 7, Deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; adm. doss. derde verzoekster, stuk 7, Deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). De adjunct-commissaris-generaal voegt hier in hoofde van eerste verzoeker nog het volgende aan toe:

“Dit is des te opmerkelijker daar uw zus K. (...) wel een vrees voor rekrutering aanhaalt voor haar kinderen (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). Zij kan op het persoonlijke onderhoud bovendien niet eens bij benadering zeggen wanneer dit zou zijn gebeurd en komt niet verder dan “heel lang geleden”. Ze verklaart haar onwetendheid hierover met de, al even vage, stelling dat u het haar pas lange tijd nadien vertelde (CGVS (...), p. 16). Dit verklaart geenszins waarom ze niet bij benadering zou kunnen stellen dat deze rekrutering slecht twee jaar voor de andere problemen gebeurde, wanneer u reeds dertig jaar was. Uw moeder verklaart op het persoonlijke onderhoud dat zij niet op de hoogte was van de rekrutering tot ze in België was (CGVS (...), p. 19). Deze vaststellingen doen verder twijfelen aan deze rekrutering, waarvan jullie zeggen dat ze mogelijks aan de basis liggen van jullie problemen.”

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de DVZ. De omstandigheid dat verzoekende partijen bij de DVZ te horen kregen dat zij tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS de tijd zouden hebben om hun relaas uitvoerig uiteen te zetten waardoor zij in de “*verkeerde veronderstelling*” waren dat een algemeen relaas op dat moment kon volstaan, doet niets af aan de verwachting dat zeker tweede verzoeker melding zou hebben gemaakt van het feit dat MS-13 hem voorafgaand aan de vermeende problemen in 2019 tevergeefs probeerde te rekruteren, toen hem gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, *quod non* (adm. doss. tweede verzoeker, stuk 7, deel DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Verder is het algemeen betoog dat wanneer de verzoeker tijdens (de uiteenzetting van) zijn relaas gewag maakt van feiten die in aanmerking komen (als bewijselementen ter staving van een nood aan internationale bescherming), aan de mogelijke geloofwaardigheid niet *a priori* afbreuk kan worden gedaan door te verwijzen naar de (niet-)vermelding ervan bij de DVZ *in casu* niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen als een geheel moeten worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging hebben dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. De suggestie dat het CGVS zich niet terdege heeft gekweten van zijn actieve onderzoekverplichting inzake hun nood aan internationale bescherming door in de bestreden beslissingen te wijzen op de omissies in de verklaringen die zij bij de DVZ aflegden kan dan ook niet worden gevolgd. Tot slot is de uitleg in het eerste middel dat verzoekende partijen eerste verzoekster pas na aankomst in België op de hoogte brachten van de rekruteringsproblemen “*om haar niet nodeloos te verontrusten nu zij een bejaarde vrouw betreft met reeds een zwakkere gezondheid die bijzonder veel last heeft van stress*” niet afdoende. Eerste verzoekster kon gelet op haar leeftijd bij vertrek uit haar land van herkomst, met name vijfenvijftig jaar (adm. doss. eerste verzoekster, stuk 7, deel DVZ, verklaring DVZ, nr. 4), bezwaarlijk “*bejaard*” worden genoemd en legt geen enkel medisch attest neer waaruit kan blijken dat zij een zwakke gezondheid heeft of met psychologische problemen kampt en op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat men het raadzaam achtte haar in het ongewisse te laten over gebeurtenissen die aan de basis zouden hebben gelegen van de persoonlijke problemen die haar ertoe noopten haar land van herkomst te ontvluchten. Verzoekende partijen beperken zich tot loutere beweringen die niet worden gestaafd of onderbouwd met concrete elementen en dus niet kunnen overtuigen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen elementen of argumenten aanbrengen die de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissingen inzake hun verklaringen over de pogingen van MS-13 om eerste en tweede verzoeker te rekruteren weerleggen of ontkrachten. Deze motieven blijven onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen. Aangezien verzoekende partijen niet aannemelijk kunnen maken dat MS-13 eerste en tweede verzoeker daadwerkelijk onder dwang wilde inlijven, komt ook de geloofwaardigheid van het incident van 9 oktober 2019 en de daaropvolgende problemen met MS-13 op de helling te staan. De weigering om zich bij de bende te voegen lag volgens eerste en tweede verzoeker immers aan de basis van deze problemen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen met betrekking tot het incident van 9 oktober 2019 en de daaropvolgende problemen met de bende MS-13 verklaringen hebben afgelegd die op meerdere punten niet coherent of aannemelijk zijn.

Zo wijst de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen vooreerst terecht op de volgende tegenstrijdigheden, waar hij in hoofde van eerste verzoeker als volgt overweegt:

“Uit jullie verklaringen blijkt dat op 9 oktober maar een van de vier bendeleden een wapen had. Echter, u zegt dat het Payaso was (CGVS, p. 16) terwijl N. (...) zegt dat het Pelon was (CGVS (...), p. 16). U, uw moeder en N. (...) verklaren voorts dat er vier bendeleden waren en benoemen deze ook (CGVS, p. 5, 16 en 18, CGVS (...), p. 5, en CGVS (...), p. 5). Uw zus K. (...) verklaart echter telkens, hoewel ze zegt dat ze de informatie over dit incident van jullie heeft, dat er slechts drie bendeleden waren die avond (CGVS (...), p. 10 en 16, vragenlijst CGVS (...), vraag 5). U verklaart verder dat Payaso degene was die het woord voerde (CGVS, p. 14). In de klacht die uw moeder indiende staat dan weer dat dit Crazy zou zijn geweest.”

Verzoekende partijen voeren in het eerste middel van hun verzoekschrift louter *post factum* aan dat de respectieve namen van elk van de vier bendeleden die betrokken waren bij het incident van 9 oktober 2019 hen niet met honderd procent zekerheid bekend waren en dat dit verklaart waarom zij andere namen hebben opgegeven. Deze uitleg vindt geen steun in de notities van hun persoonlijke onderhoud, waaruit geenszins kan blijken dat zij een dergelijk voorbehoud hebben gemaakt bij het opgeven van de namen. Zij beperken zich tot een loutere bewering waar zij suggereren dat zij dezelfde persoon met een verschillende naam hebben aangeduid. Dat de vraag naar een beschrijving van de bendeleden een veel accurater antwoord zou hebben opgeleverd, kan dan ook niet worden aangenomen.

Het argument dat derde verzoekster niet aanwezig was op het moment van de feiten van 9 oktober 2019 en hier geen getuige van was, kan op zich niet verklaren of verschonen waarom zij melding maakt van slechts drie bendeleden die hierbij betrokken zouden zijn geweest. Hoewel haar partner, derde verzoeker *in casu*, evenmin getuige was van de feiten, stemmen diens verklaringen over het aantal betrokken bendeleden wel overeen met die van de andere verzoekende partijen. Ook de argumentatie dat derde verzoekster het slachtoffer is geweest van (seksueel) geweld gepleegd door de bendes op de weg van of naar haar werk en dat zij naar best vermogen informatie reproduceerde die haar lang geleden ter ore is gekomen, is niet afdoende ter verklaring of verschoning van de vastgestelde discrepanties tussen haar verklaringen en deze van de andere verzoekende partijen. Verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze aan dat het cognitieve vermogen van derde verzoekster als gevolg van ondergane feiten dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en coherente verklaringen af te leggen over gebeurtenissen die raken aan de kern van haar vluchtrelaas. Deze gebeurtenissen blijken zich ook niet dermate lang geleden te hebben voorgedaan dat het tijdsverloop op zich zou kunnen verklaren dat de informatie die derde verzoekster hierover heeft gekregen van haar familie vervaagt of verdwijnt, te meer daar zij op geen enkel moment tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft aangegeven niet meer zeker te zijn van het aantal bendeleden dat betrokken was bij het incident van 9 oktober 2019 (adm. doss. derde verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 16).

Verder stelt de adjunct-commissaris-generaal zich terecht vragen bij de klacht die eerste verzoekster op 10 oktober 2019 zou hebben ingediend bij de politie naar aanleiding van de feiten die de dag daarvoor zouden hebben plaatsgevonden. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker als volgt toegelicht:

“Zo verklaart uw moeder dat klacht indienen gelijk staat aan een doodsvonnis (CGVS (...), p. 9). Gevraagd waarom zij dan een klacht indiende zegt ze dat ze in een slechte gezondheid verkeerde en dat ze in paniek was en dit het enige was dat in haar opkwam (CGVS (...), p. 9). Gevraagd waarom zij die ochtend zo in paniek was dat ze een klacht indiende, iets waarvan ze wist dat het een doodsvonnis was, zegt ze dat er niemand thuis was wanneer ze opstond. Ze belde u en N. (...) een keer of drie maar kreeg telkens geen antwoord en ze was ongerust (CGVS (...), p. 9). U verklaart aansluitend hierbij dat ze het ergste vreesde wanneer ze jullie niet meteen kon bereiken (CGVS, p. 12). Deze uitleg is opmerkelijk, gezien uit de klacht blijkt dat zij al om 9 uur ’s morgens in het politiekantoor was. Dat ze jullie ’s morgens telefonisch niet meteen kon bereiken, terwijl jullie gewoon naar het werk waren, en dan meteen besliste om naar de politie te gaan, wetende dat dit een doodsvonnis betekent, is vreemd, zeker gezien de bende 5000 dollar wilde ontvangen van jullie en zij jullie dan ook bezwaarlijk zouden willen vermoorden voor dit gebeurde. Bovendien staat in de klacht niets vermeld over de reden waarom ze

plots klacht indiende, namelijk het feit dat uw moeder jullie niet kon bereiken die ochtend en het ergste vreesde. Er wordt enkel verwezen naar de gebeurtenis van de avond ervoor.”

Verzoekende partijen betogen in het eerste middel dat de algemene context in acht moet worden genomen voor een goed begrip van zaken, doch herhalen vervolgens slechts hun verklaringen over de gebeurtenissen die aan het indienen van de klacht vooraf gingen. Deze verklaringen werden terdege in rekening genomen door de adjunct-commissaris-generaal en kunnen op zich niet verklaren of verschonen dat eerste verzoekster wetens en willens zichzelf en haar familie in gevaar brengt door de ochtend na de feiten klacht in te dienen tegen hun belagers, enkel omdat zij eerste en tweede verzoeker, die zich op hun werk bevonden, niet meteen kon bereiken. Verzoekende partijen blijven in gebreke deze handelswijze aan de hand van concrete elementen en argumenten te verschonen. Wat betreft de door verzoekende partijen verklaarde gevolgen van deze actie van eerste verzoekster, namelijk dat zij zich niet meer veilig waanden voor MS-13 in hun land van herkomst en de nodige voorbereidingen begonnen te treffen om te vertrekken, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker terecht op het volgende gewezen:

“Uit het paspoort van uw moeder blijkt verder dat zij dit op 10 oktober heeft verkregen, met andere woorden dezelfde dag dat zij in paniek naar het politiekantoor is gegaan. Echter, gevraagd wanneer ze haar paspoort heeft afgehaald – aanvraag en afhalen duurt een klein uur doorgaans – verklaart ze dit niet meer te weten. Gevraagd wanneer ongeveer zegt ze opnieuw dit niet te weten. Gevraagd of jullie op dat moment reeds gevlucht waren van jullie wijk zegt ze opnieuw dit niet te weten. Dat haar paspoort afgegeven is op 10 oktober – de dag na het incident en de dag dat ze in paniek ook aangifte is gaan doen bij de politie – maar uw moeder niet eens bij benadering weet wanneer ze haar paspoort heeft verkregen maakt haar verklaringen wel zeer ondoorleefd, wat dan ook ernstig doet twifelen aan jullie vluchtrelaas.

Ook wat betreft het paspoort van N. (...) zijn zijn verklaringen weinig doorleefd. Zo blijkt immers dat ook zijn paspoort werd afgegeven op 10 oktober, de dag dat uw moeder een klacht indienden bij de politie en jullie vervolgens besloten dat jullie het land moesten verlaten (CGVS, p. 14). Wanneer hem gevraagd wordt wanneer hij zijn paspoort heeft verkregen antwoordt hij weinig informatief de precieze dag niet te weten (CGVS (...), p. 9). Dit is opvallend. Zowel N. (...) als zijn dochter, uw dochter en uw moeder hebben allen meteen jullie paspoort aangevraagd nadat uw moeder klacht heeft ingediend. Dat hij louter antwoordt de precieze dag niet te weten komt maar weinig doorleefd over. Tijdens zijn vrije relaas geeft N. (...) voorts een wel zeer uitgebreide uitleg over wat jullie allemaal hebben besproken nadat jullie hoorden van jullie moeder dat zij klacht had ingediend en over jullie zoektocht naar een bestemming en de nodige procedures en documenten die hiervoor nodig zijn. Jullie beslisten dan om zo snel mogelijk een paspoort aan te vragen. Vervolgens gaat het over de lening die u de volgende dagen regelde (CGVS (...), p. 13). Dat hij nergens aanhaalt dat jullie met zijn allen jullie paspoort zijn gaan halen – maar het louter heeft over de beslissing om dit zo snel mogelijk te regelen – bevestigt de opmerkingen aangaande de beperkte doorleefdheid van zijn verklaringen.”

Verzoekende partijen betogen in het eerste middel van hun verzoekschrift dat zij niet bezig geweest zijn met het onthouden van data van voor hen onbelangrijke kwesties zoals de dag waarop een paspoort werd afgehaald en wijzen erop dat de adjunct-commissaris-generaal erkent dat zij op doorleefde wijze en in detail konden vertellen over de gesprekken die zij voerden om een oplossing te vinden, de documenten die daartoe vereist zijn en de te doorlopen procedures. Het gaat volgens hen niet op om op grond van één concreet element, de datum van het afhalen van de paspoorten, en in het licht van alle in detail verstrekte informatie, te besluiten tot een gebrek aan “doorleefdheid”. De Raad merkt op dat verzoekende partijen niet betwisten dat zowel tweede verzoeker als zijn dochter, de dochter van eerste verzoeker en eerste verzoekster meteen een paspoort hebben aangevraagd en verkregen nadat eerste verzoekster klacht had ingediend en dat deze actie in rechtsreeks verband staat met de vrees die zij stellen te hebben gevoeld door het handelen van eerste verzoekster en de daaruit volgende beslissing om hun land van herkomst te verlaten. De vaststelling dat noch eerste verzoekster noch tweede verzoeker zich herinneren dat zij hun paspoort hebben afgehaald op 10 oktober 2019, de dag dat eerste verzoekster klacht indiende, en dat tweede verzoeker dit onvermeld laat wanneer hij uitgebreid vertelt over de handelingen en gedachten die volgden op het beseft dat zij door het indienen van deze klacht hun land van herkomst dienden te verlaten, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen, gelet op de niet-betwiste link tussen de aanvraag van deze paspoorten en de vermeende gebeurtenissen op de dag dat zij werden aangevraagd.

De adjunct-commissaris-generaal kan voorts worden bijgetreden in zoverre zij het door verzoekende partijen geschetste beeld van de werkwijze van MS-13 niet aannemelijk acht en hierover in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker het volgende uiteenzet:

“Zo negeerden jullie allen de eis van de bende om 5000 dollar te betalen binnen de vijftien dagen. Meer zelfs, enkele dagen na het incident van 9 oktober vertrokken jullie allen uit het huis (CGVS, p. 3, CGVS (...), p. 4 en CGVS (...), p. 4), iets dat de bendeleden die in die straten rondhangen wel door moeten hebben gehad. De verklaringen van uw zus K. (...) over het incident van eind oktober, waarbij de bende jullie op het spoor is gekomen, zijn vervolgens wel zeer kort en vaag. Over de reactie van de bendeleden zegt ze in haar vrije relaas louter dat ze tegen u moest zeggen dat u wist wat ze hadden gevraagd en dat u moest doen wat ze wilden omdat u anders zou weten wat hen zou overkomen (CGVS (...), p. 10). Ook uw schoonbroer J. (...), de man van K. (...), vertelt uiterst beknopt over dit wedervaren. Zo vertelt hij dat er drie bendeleden naar jullie thuis kwamen en naar u vroegen, waarop zij zeiden dat ze u niet kenden. Hierop zei de bende dat ze reeds wisten dat jullie familie waren en dat jullie een boodschap moesten overbrengen, namelijk dat u wist wat u moest doen, want anders wist iedereen goed wat de gevolgen zouden zijn (CGVS (...), p. 13). Dat er niets meer gezegd en gebeurd zou zijn, nadat jullie hun eis reeds hadden genegeerd en nadat uw zus en schoonbroer bovendien ook nog eens tegen hen gelogen hadden dat ze u niet kenden – en nadat het duidelijk was dat niemand van uw familie van plan was om hen die 5000 dollar te betalen –, is weinig aannemelijk.

Wanneer K. (...) later nogmaals gevraagd wordt om hierover te vertellen geeft zij weinig samenhangende verklaringen. Eerst antwoordt zij op de vraag of ze bedreigd werd die avond: “ze zeiden dat als mijn broer niet zou doen wat hij moest doen dat hij zou weten wat hem te wachten stond maar ze hadden het niet over hem maar over ons”. Gevraagd waarom ze dit dacht antwoordt ze dan weer: “omdat ze zeiden dat dan weten jullie wat jullie zal overkomen” (CGVS (...), p. 17). Dat ze eerst verklaart dat ze u bedreigden en vervolgens uw verklaringen verandert en zegt dat ze haar bedreigden komt maar weinig doorleefd over. Hierop gewezen kan ze louter verklaren dat de bende u bedreigde wanneer ze bij u thuis waren en haar bedreigde wanneer ze bij haar thuis waren (CGVS (...), p. 17). Ook J. (...) verklaarde op de DVZ dat de bende louter zei dat u werd bedreigd indien u niet zou betalen en niet dat zij zelf werden bedreigd, wat natuurlijk weinig steek houdt gezien de bende u juist niet kon vinden en daarom uitkwamen bij uw zus en schoonbroer (vragenlijst CGVS (...), vraag 5). J. (...) wordt eveneens nog eens gevraagd om meer te vertellen over dit incident maar meer informatie dan dat ze om zeven uur 's avonds kwamen en tatoeages hadden kan hij niet meer geven (CGVS (...), p. 13). Dat de bende uw zus en schoonbroer niets meer te zeggen had dan dat zij nog eens aan u moesten vragen om het geld te betalen – hoewel duidelijk moet geweest zijn voor hen dat jullie geenszins wilden gehoorzamen – en zelfs niet concreet te kennen gaf hoe en wanneer het geld betaald diende te worden is weinig aannemelijk.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen in het eerste middel van hun verzoekschrift voorhouden, kan in de bestreden beslissingen nergens worden gelezen dat het weinig aannemelijk is dat de bendeleden niet zouden zijn overgegaan tot geweld toen zij zich eind oktober bij derde verzoeker en derde verzoekster thuis aanboden en deze ontkenden eerste verzoeker te kennen. Wel wijst de adjunct-commissaris-generaal er terecht op dat eerste verzoeker de eis van de bende om vijfduizend dollar te betalen binnen de vijftien dagen genegeerd had en zich voor de bende onvindbaar had gemaakt door te vertrekken en dat het in die omstandigheden weinig aannemelijk is dat de bende er genoeg mee zou nemen hem via familieleden opnieuw te herinneren aan deze eis zonder concreet aan te geven hoe en wanneer het geld betaald diende te worden. Het betreft hier geen *“persoonlijk niet geobjectieerd standpunt”* van de adjunct-commissaris-generaal, doch wel een pertinente en terechte overweging die berust op objectieve vaststellingen die steun vinden in de administratieve dossiers en op zich door verzoekende partijen niet worden betwist. Daargelaten de vraag of de bende al dan niet persoonlijke bedreigingen heeft geuit aan het adres van derde verzoeker en derde verzoekster, blijkt uit hun verklaringen niet dat de bende daadwerkelijk actie ondernomen heeft om eerste verzoeker op andere gedachten te brengen, niettegenstaande het voor de bende duidelijk moet zijn geweest dat hij niet van plan was aan hun betalingseis te voldoen. Verzoekende partijen wijzen op *“het feit dat de wagen van K. (...) en J. (...) gekenmerkt werd door het aanbrengen van het teken van de MS 13 en dat zij plots de bendeleden die aan hun deur waren geweest, opmerkten in hun straat”* en stellen dat deze handelswijze *“intrinsiek dreigend”* is, doch zij betwisten niet dat de bende hen verder met rust heeft gelaten ondanks het gegeven dat zij nog drie dagen thuis zijn blijven wonen. Dat bendeleden door het merken van de auto aangeven dat ze de eigenaar willen vermoorden, zoals derde verzoeker en derde verzoekster tijdens hun persoonlijk onderhoud voorhouden (adm. doss. derde verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21, en adm. doss. derde verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 18), is overigens een loutere bewering die zij niet staven.

De adjunct-commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker ook nog terecht op het volgende:

“Uw zus K. (...) verklaart verder dat het in El Salvador een kwestie van tijd is, indien ze u niet pakken in vijftien dagen dan kan het na een of twee maanden (CGVS (...), p. 19 en 20). Tevens zegt ze dat de bendes onderling communiceren om iemand te vinden (CGVS (...), p. 19). Het is dan zeer opmerkelijk dat K. (...) en J. (...) nog vijf maanden, tot maart 2020, in El Salvador zijn gebleven. K. (...) verklaart in dit verband dat jullie niet voldoende geld hadden en dat u aan het wachten was op geld van uw pensioensparen (CGVS (...), p. 20). Deze vraag wordt nog enkele keren gesteld, waarbij gewezen wordt op het dreigende gevaar waarin zij zouden verkeren, maar zij stelt telkens dat het een kwestie van geld was en verwijst hierbij naar de reis naar België (CGVS (...), p. 20). Dat zij niet onmiddellijk voldoende geld voor een reis naar België hadden verklaart geenszins waarom zij niet op een andere en goedkopere wijze het land verlieten, zoals over land naar een buurland. Evenmin verklaart dit zonder meer waarom zij met het volledige gezin in El Salvador bleven om te wachten op het geld van het pensioensparen van J. (...) ondanks hun vrees elk moment te kunnen worden gevonden door de bende. Deze vaststelling doet dan ook ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas.”

Verzoekende partijen herhalen in het eerste middel van voorliggend verzoekschrift dat derde verzoeker en derde verzoekster niet over voldoende financiële middelen beschikten om hun land van herkomst meteen te verlaten en dat zij wachtten op de uitkering van de pensioengelden van derde verzoeker, ter staving waarvan zij bewijzen hebben bijgebracht. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is geen dienstig betoog tegen de concrete motieven van de bestreden beslissingen. *In casu* kunnen louter financiële redenen niet volstaan ter verklaring van het feit dat derde verzoeker en derde verzoekster nog vijf maanden in El Salvador zouden zijn gebleven na de feiten die hen ertoe zouden hebben aangezet het land uiteindelijk te verlaten. Met het algemene betoog dat de ganse regio vergeven is van bendege geweld en een verhuis naar het buitenland allerminst een realistische optie is die van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden tonen verzoekende partijen niet aan dat het in hun specifieke situatie niet mogelijk zou zijn geweest om hun land van herkomst eerder te verlaten indien zij zich daar ernstig bedreigd voelden door de bende MS-13.

Verzoekende partijen wijzen er verder op dat derde verzoeker en derde verzoekster om veiligheidsredenen naar Cuscatlan verhuisden, waar zij minder in het oog zouden hebben gelopen. Er dient evenwel in navolging van de adjunct-commissaris-generaal te worden vastgesteld dat hun gedrag niet verenigbaar is met de door hen verklaarde vrees om vermoord te worden door de bende MS-13, wat in de bestreden beslissingen in hoofde van eerste verzoeker als volgt wordt toegelicht:

“Zo dient opgemerkt te worden dat zij verhuisden naar de gemeente Antiguo Cuscatlan zonder te weten of MS-13 ook actief was op deze locatie (CGVS, p. 21; CGVS partner, p. 20). In verband met de verklaring van uw schoonbroer J. (...) dat zij tijdens hun verblijf in Antiguo Cuscatlan tussen november 2019 en hun vertrek uit El Salvador zo weinig mogelijk het huis uitkwamen (CGVS, p. 21), dient gewezen te worden op hun veelvuldige activiteiten voor hun vertrek uit het land. Zo hebben zowel uw zus als J. (...) hun reguliere professionele activiteiten verder gezet na de bedreigingen van oktober 2019. J. (...) heeft meer bepaald nog gewerkt tot 16 december 2019 (CGVS, p. 5), waarbij hij zich onder meer verplaatste naar San Salvador, Acajutla, San Miguel, Usulután, en La Libertad (CGVS, 16, 17). Bovendien was hij van plan om in februari 2020 voor een opleiding naar de Verenigde Staten te gaan in het kader van de normale activiteiten van zijn werk (CGVS, p. 22). Hoewel deze reis later werd geannuleerd, dient opgemerkt te worden dat hij reeds beslist had om het land te ontvluchten toen hij deze trip plande (CGVS, p. 10). Uw zus werkte verder nog tot 15 februari 2020 (CGVS partner, p. 4, 5). Toen J. (...) zich gedurende drie dagen in San Miguel bevond voor zijn werk, ging zij bovendien met het openbaar vervoer naar haar werk (CGVS, p. 17). Verder dient er ook gewezen te worden op de volgende verplaatsingen. Zo gingen zij nog naar een eindejaarsfeest van de school van hun kinderen op 3 of 4 november 2019 (CGVS, p. 18). Op 4 februari 2019 ging K. (...) haar paspoort gaan afhalen bij de instanties (CGVS partner, p. 8, 19). Twee weken voor hun vertrek uit El Salvador is J. (...) samen met K. (...) naar een reiskantoor gegaan om de reis te boeken (CGVS, p. 7; CGVS partner, p. 6; document 5, 6 dossier partner). De dag dat J. (...) is vertrokken naar België heeft hij tenslotte zijn kinderen bij zijn ex-partner bezocht om met hen te ontbijten (CGVS, p. 17). Deze vaststellingen wijzen bezwaarlijk op een vrees vermoorden te zullen worden door MS13 en doen verder twijfelen aan hun vluchtrelaas.”

Met hun argumentatie *“dat het sowieso altijd een hachelijke onderneming is om te verhuizen nu elke kolonie onder de controle staat van 1 van beide rivaliserende bendes en ook in geval van een zone onder controle van de rivaliserende bende, zij groot gevaar liepen ingevolge hun komst uit een tegengestelde zone”*, ter staving waarvan zij verwijzen naar een nota van Nansen, kunnen verzoekende partijen niet overtuigen dat zij uit veiligheidsoverwegingen naar een andere plaats verhuizen maar voorafgaand niet nagaan welke bende er de plak zwaait en dus niet weten voor wie ze moeten uitkijken. Waar verzoekende partijen betogen dat zij gedwongen waren hun werkzaamheden voort te zetten om in

het onderhoud van hun gezin te voorzien en de gelden te verzamelen die ze nodig hadden om het land te verlaten, weerleggen zij niet dat zij, ondanks de veiligheidsmaatregelen die zij beweren te hebben genomen, geregeld hun schuilplaats verlieten – overigens ook voor niet aan hun werk gerelateerde redenen – en zich zodoende blootstelden aan het risico om te worden opgemerkt. Dat derde verzoekster enkel buitenkwam met bril en pruik, blijkt nergens uit haar verklaringen en is een loutere toevoeging *post factum*. Evenmin vindt het steun in haar verklaringen dat zij tijdens haar verblijf bij haar tante in Antiguo Cuscatlan op verschillende locaties werkzaam was en verschillende routes nam. Uit haar verklaringen blijkt dat zij in de periode van oktober 2019 tot februari 2020 op één en dezelfde locatie werkte (adm. doss. derde verzoekster, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). De bewering van derde verzoeker als zou hij de studiedag in de Verenigde Staten als een opportuniteit hebben gezien om het land te verlaten via de Verenigde Staten om vervolgens derde verzoekster in België terug te ontmoeten vindt geen steun in de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Derde verzoeker bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn plan om naar de Verenigde Staten te gaan paste in het kader van zijn normale professionele activiteiten en lichtte toe dat de opleiding die hij wou volgen hem moest helpen om toekomstige projecten uit te voeren (adm. doss. derde verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22).

Het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen in acht genomen, slagen verzoekende partijen er niet in om de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en draagkrachtig en worden, daar zij door verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht, door de Raad overgenomen. Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd in zoverre zij in het eerste middel aanvoeren dat de adjunct-commissaris-generaal “*bij hoog en bij laag*” zoekt naar tegenstrijdigheden om toch maar tot een negatieve besluitvorming te komen en dat “*de urenlange gehoren in de bestreden beslissing op selectieve wijze herleid worden tot een handvol data die bestempeld worden als weinig aannemelijk of overtuigend, terwijl heel veel elementen buiten beschouwing worden gelaten*”. Gelet op wat voorafgaat, brengen verzoekende partijen in hun verzoekschrift geen elementen aan die van aard zijn een ander licht te werpen op de hoger aangehaalde pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissingen. De omstandigheid dat verzoekende partijen onderscheiden individuen zijn “*die gebeurtenissen elk op hun eigen wijze beleef hebben, vanuit hun eigen gezichtspunt, en met een eigen ervaringskader deze gebeurtenissen opslaan om ze vervolgens met eigen accenten opnieuw te vertalen*” doet niets af aan de legitieme verwachting dat zij over de feiten en gebeurtenissen die ten grondslag liggen aan hun vertrek en vrees bij terugkeer later nog precieze, coherente en aannemelijke verklaringen kunnen afleggen tijdens een gehoor in het kader van hun verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoekende partijen lichten verder niet toe in welke zin hun “*sociale afkomst*” hen gehinderd zou hebben om op consistente en samenhangende wijze hun relaas te doen. Waar verzoekende partijen stellen dat de door hen aangehaalde “*algemeen bekende feiten*” over het bendegeweld in El Salvador stroken met hun relaas en de geloofwaardigheid ervan ondersteunen, dient te worden benadrukt dat de verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

De adjunct-commissaris-generaal kan verder worden bijgetreden waar zij in de derde bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoeker als volgt motiveert:

“*Over het gebeuren in 2018 waarbij u werd bedreigd door leden van de bende 18 (CGVS, p. 3, 15), dient opgemerkt te worden dat dit een eenmalig en losstaand incident was. Bovendien blijkt uit uw verklaringen niet dat u als gevolg van dit incident daarna nog problemen heeft gekend of problemen zou krijgen bij terugkeer naar El Salvador. U verklaart dat de bendeleden u gewoonweg hadden verward met een andere persoon, en u lieten gaan eens u en uw echtgenote in staat waren dit aan te tonen (CGVS, p. 3). Uw echtgenote en haar oudste zoon die getuigen waren van dit gebeuren werden geen geweld aangedaan, en zelf hield u geen verwondingen over aan de bedreigingen (CGVS echtgenote, p. 17). Tenslotte hebben jullie deze mannen nooit meer terug gezien na dit eenmalige incident (CGVS, p. 19; CGVS echtgenote, p. 17). Aan de hand van dit geïsoleerd incident kan u niet aantonen heden een reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer.*”

In het eerste middel van voorliggend verzoekschrift stellen verzoekende partijen dat voormeld incident onmogelijk steriel beoordeeld kan worden zonder de overige incidenten waarbij tweede verzoeker betrokken was in rekening te brengen. Zij brengen evenwel geen enkel element aan dat afbreuk kan doen aan het geïsoleerd karakter van dit incident of op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat tweede verzoeker als gevolg hiervan nog problemen zou kunnen krijgen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Aldus doen zij geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de derde bestreden beslissing, die steun vinden in de administratieve dossiers en onverminderd overeind blijven.

De adjunct-commissaris-generaal kan tevens worden gevolgd waar zij in de zesde bestreden beslissing in hoofde van derde verzoekster als volgt overweegt:

“U verklaart dat u drie incidenten heeft meegemaakt wanneer u op de bus van of naar het werk ging. Tijdens het eerste incident in december 2017 werd u verkracht door criminelen (CGVS, p. 11, 13 en 14). Tijdens het tweede incident in maart 2019 werd u geslagen in uw gezicht en beroofd van alles dat u bijhad (CGVS, p. 11 en 12). Tijdens het laatste incident in augustus 2019 werd u gefouilleerd, waarna de overvallers zagen dat u niets bijhad en weer vertrokken (CGVS, p. 11 en 12). Er dient opgemerkt te worden dat u over geen van deze gebeurtenissen iets heeft vermeld tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U werd er gevraagd of u, naast het asielrelaas dat u had verteld, nog problemen heeft gekend met de autoriteiten, medeburgers of nog problemen van algemene aard heeft gekend. Op al deze antwoorden antwoordde u vreemd genoeg van niet (vragenlijst DVZ, vraag 7). U had verder ook niets meer toe te voegen aan wat u al had verteld (vragenlijst CGVS, vraag 8). Van een verzoekster om internationale bescherming mag verwacht worden dat zij alle relevante informatie weergeeft die betrekking heeft op de problemen die zij in haar land van herkomst heeft gekend en de situatie waarin zij er leefde. Dat u het incident waarbij u verkracht werd en de twee andere incidenten waarbij u beroofd werd nergens aanhaalde op de Dienst Vreemdelingenzaken, wanneer u naar andere problemen werd gevraagd, is opmerkelijk.

Hoe dan ook, het CGVS erkent de ernst van deze feiten. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat dit geïsoleerde gevallen van criminele feiten waarbij de daders u niet op voorhand persoonlijk hadden geïsoleerd. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u de daders na de eerste twee feiten nog heeft teruggezien (CGVS, p. 14 en 15). U heeft geen aangifte gedaan van dit eerste incident waarbij u verkracht werd (CGVS, p. 11). U zocht ook geen medische of psychologische hulp na dit eerste incident (CGVS, p. 14). U bent voorts steeds blijven werken – uw werk verplaatste u naar een kantoor dicht bij uw huis (CGVS, p. 11 en 14). Hoe spijtig en laakbaar deze feiten ook zijn, u kan niet aantonen dat u toen persoonlijk geïsoleerd werd en dat u bij terugkeer naar El Salvador opnieuw zou worden geïsoleerd als gevolg van deze incidenten. U geeft bovendien zelf aan dat deze incidenten niet de aanleiding voor uw vertrek vormden (CGVS, p. 12).”

De door verzoekende partijen in het eerste middel aangehaalde redenen waarom derde verzoekster bij de DVZ niet gesproken heeft over het seksueel misbruik waarvan zij het slachtoffer zou zijn geweest tijdens één van de aangehaalde incidenten, met name de schaamte en het taboe dat op dergelijke thema's rust, gaat niet op voor wat betreft de twee incidenten waarbij er geen sprake was van seksueel misbruik. Verzoekende partijen wijzen erop dat zelfs haar partner, derde verzoeker *in casu*, tot op heden niet op de hoogte is van wat derde verzoekster toen overkomen is, maar gaan eraan voorbij dat ook hij melding maakt van drie incidenten op de bus waarbij derde verzoekster werd lastiggevallen door bendeleden en verklaart dat zij bij één van die incidenten werd betast aan haar intieme delen (adm. doss. derde verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19).

Verzoekende partijen wijzen verder op de niet-betwiste ernst van deze feiten en menen dat deze feiten in hun *“onderlinge samenhang”* dienen te worden bekeken *“en niet geïsoleerd als verdwaalde atomen”*. Zij brengen evenwel geen argumenten of elementen aan die kunnen weerleggen dat het hier om feiten van criminele aard gaat waarbij derde verzoekster niet persoonlijk werd geïsoleerd en maken evenmin op enige manier aannemelijk dat derde verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden geïsoleerd als gevolg van deze incidenten. Waar zij betogen dat derde verzoekster *“ingevolge haar persoonlijk profiel als middelbare vrouw”* een verhoogd risico op vervolging of minstens op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar El Salvador, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in El Salvador niet blijkt dat vrouwen van de leeftijd van derde verzoekster in El Salvador systematisch worden vervolgd. Haar geslacht en leeftijd kunnen dan ook niet volstaan om aan te nemen dat derde verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijk zal worden geïsoleerd. Verzoekende partijen betogen nog dat derde verzoekster als *“seksueel door bendeleden misbruikte El Salvadoraanse vrouw”* een risicoprofiel heeft dat niet afdoende in overweging werd genomen, doch lichten niet toe in welke zin het gegeven dat zij eenmalig werd

aangerand, hoe ingrijpend ook, haar blootstelt aan het risico om bij terugkeer naar haar land van herkomst persoonlijk te worden geïsoleerd. Waar kan worden aangenomen dat de feiten van seksueel misbruik een psychologische impact hebben gehad op derde verzoekster, dient te worden vastgesteld dat zij in het kader van haar verzoek geen medische attesten heeft bijgebracht waaruit kan blijken dat haar mentale weerbaarheid als gevolg van deze feiten dermate is aangetast dat van haar niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich in haar land van herkomst opnieuw in de publieke ruimte beweegt.

De Raad merkt vervolgens op dat verzoekende partijen de zesde bestreden beslissing ongemoeid laten waar de adjunct-commissaris-generaal in hoofde van derde verzoekster als volgt motiveert:

“Met betrekking tot de gebeurtenis waarbij E. J. (...) marihuana werd aangeboden op school dient bemerkt te worden dat het over een eenmalig incident gaat waarbij E. J. (...) de marihuana enkel kreeg aangeboden, en dit aanbod heeft kunnen weigeren zonder dat hier enige negatieve consequenties aan verbonden waren (CGVS (...), p. 18). Verder bleef hij uit de buurt van iedereen die gelinkt waren aan de bendes (CGVS (...), p. 18). Buiten dit geïsoleerde voorval hebben de kinderen van uw partner tenslotte nooit problemen gekend met de kinderen van bendeleden op hun school (CGVS (...), p. 18; CGVS, p. 10, 11). Als gevolg van dit incident kan u niet aantonen dat hij problemen zou krijgen bij terugkeer naar El Salvador.

U vreest voorts nog dat uw zoon gerekruteerd kan worden door een bende omdat er kinderen van bendeleden op school zaten (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 10). Echter verklaart u dat hij nooit problemen heeft gehad in dit verband, waardoor dit een louter hypothetische vrees betreft (CGVS, p. 10). U dient uw vrees echter concreet te maken. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in uw land is onvoldoende om een vrees of een risico op ernstige schade aan te tonen.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekende partijen geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tot slot kan de adjunct-commissaris-generaal tevens worden bijgetreden waar zij in de vijfde bestreden beslissing in hoofde van derde verzoeker als volgt motiveert:

“U haalt nog vier incidenten aan die betrekking hebben op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Op het CGVS beschrijft u de vier ‘voornaamste’ incidenten die u heeft meegemaakt in relatie tot uw werk (CGVS, p. 14). Wat betreft uw ervaringen in Cruz Verde, waar er een groep bendeleden uw richting uit kwam (CGVS, p. 14), dient gewezen te worden op uw verklaring dat de personen nooit tot bij jullie zijn gekomen omdat er ook soldaten aanwezig waren (CGVS, p. 14). Inzake uw verklaringen over uw werk tussen San Salvador en Acajutla, dient vervolgens vastgesteld te worden dat het bendelid dat jullie aansprak enkel verbaal agressief was, waarna u en uw collega’s en de man elke jullie eigen weg zijn gegaan (CGVS, p. 14). Omtrent de gebeurtenis waarbij u tijdens een tussenstop aan een winkel in La Union door bendeleden werd aangesproken, verklaart u verder dat u de bendeleden wel moest trakteren in de winkel, maar ongedeed bent vertrokken eens u dit heeft gedaan (CGVS, p. 14). Doorheen uw relaas over de confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en de mara’s in Sitio del Niño verklaart u tenslotte dat u niet betrokken was bij de incidenten en u effectief niet bent gaan werken in voornoemd gebied, zoals de politie dit u ook had aangeraden (CGVS, p. 14). U voegt hier aan toe dat er u tijdens alle incidenten nooit fysiek leed werd aangedaan (CGVS, p. 17). Tenslotte geeft u aan dat u in verschillende gevallen de bescherming genoot van het Salvadoraanse leger (CGVS, p. 10, 14). Deze incidenten houden geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan u aan de hand van deze vier incidenten niet aantonen bij terugkeer naar El Salvador een reëel risico op ernstige schade te lopen. Deze feiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om te worden beschouwd als ernstige schade. U werd bovendien niet persoonlijk geïsoleerd waardoor u ook niet kan aantonen bij terugkeer problemen te krijgen met bendes of criminelen die zouden resulteren in ernstige schade.”

Verzoekende partijen betwisten dat de verklaringen van derde verzoeker in verband met voormelde incidenten niet kunnen gelden als bewijs van een gegronde vrees voor persoonsgerichte vervolging en menen dat derde verzoeker omwille van zijn niet-betwiste werkzaamheden als consultant verspreid over het land een verhoogd risico op vervolging loopt. Dat derde verzoeker uit hoofde van zijn werkzaamheden op verschillende locaties in El Salvador een zeker risico liep om slachtoffer te worden van bendegeweld, staat *in casu* niet ter discussie. Uit zijn verklaringen blijkt evenwel dat hier door zijn werkgever of klanten van zijn werkgever op werd geanticipeerd met gepaste veiligheidsmaatregelen en er zijn bovendien geen indicaties dat verzoeker bij één van de door hem aangehaalde incidenten persoonlijk werd geïsoleerd door bendeleden of bij terugkeer problemen zou krijgen met bendeleden omwille van eerdere confrontaties. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er in El Salvador sprake is

van systematische en persoonsgerichte vervolging van personen die zoals derde verzoeker werkzaam zijn als consultant. Een loutere verwijzing naar het profiel van derde verzoeker kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven daartoe in gebreke.

In zoverre verzoekende partijen argumenteren dat een terugkeer naar hun land van herkomst de bende MS-13 meteen ter ore zou komen en hen in een levensbedreigende situatie zou plaatsen aangezien zij een daad van verzet of verraad hebben verricht ten aanzien van de bende door hun weigering in te gaan op een concrete eis en zich vervolgens te onttrekken aan hun controle, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande is gebleken dat de problemen die verzoekende partijen beweren gekend te hebben in hun land van herkomst ongeloofwaardig of onvoldoende ernstig zijn, of dat zij daarbij niet persoonlijk werden gevisieerd. Verder wijst de Raad erop dat op basis van de voorliggende landeninformatie (en meer bepaald de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd) niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekende partijen in het eerste middel van hun verzoekschrift ook aanhalen, blijkt de terugkeer naar El Salvador immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemeen profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Zoals hoger is komen vast te staan, slagen verzoekende partijen hier niet in.

Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in het eerste middel tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid. Verzoekende partijen tonen allerm minst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een specifiek profiel. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Voor zover verzoekende partijen nog laten gelden dat de Salvadoraanse overheid niet bij machte is om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door de bendes, wijst de Raad erop dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen met de Salvadoraanse bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.5.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde problemen, dan wel dat zij hierbij niet persoonlijk gevisieerd werden of dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om aanleiding te kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of tot het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt en waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens

dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN

-